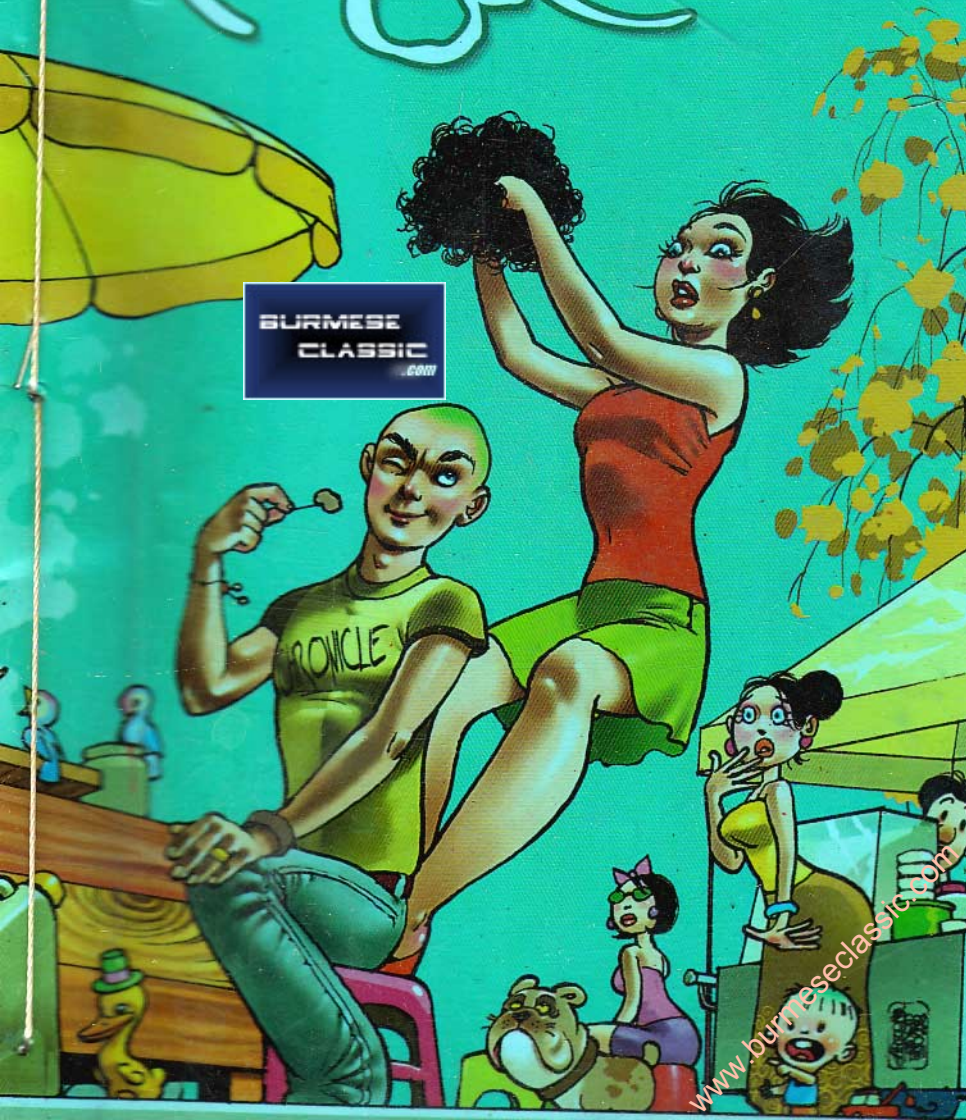

အာဝဠာဇာလ

မိုးမိုး

ချစ်ရင်
ငြိမ်ငြိမ်နေ

BURMESE
CLASSIC
COM

နတ်ရွာမိုး

ချစ်ရင်ငြိမ်ငြိမ်နေ/နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁၊
၁၄၄ - စာ၊ ၁၃၅ * ၂၁ စင်တီ

၈၉၅-၈၃

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်၊
အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
မြန်မာ့ချစ်ရင် အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊
(အောက်တိုဘာလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊

ချစ်ရင်
ငြိမ်ငြိမ်နေ

BURMESE
CLASSIC

ချစ်သူလည်းမုန်း
 ဘောပွဲရုံးသည်
 လူလုံးမလှ
 “ဂတုံး” ဘဝလေး
 ချွတ်ခြုံမကျခင်
 ကြော်ငြာဝင်မည်
 “အပြုံးအလှပိုင်ရှင်” အလိုရှိသည်။

BURMESE
 CLASSIC

အပိုင်း(တစ်)

အဖြူအလွယ်နှင့် အလွယ်အလွယ်။

ခိုင်ခန့်မြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးအတွင်းဘက်ကို
 တိုးလျှံပေါက် မြင်နိုင်စရာရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော သံမဏိတံခါးမ
 ကြီးမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူ
 တွေ အမှတ်တမဲ့ မြင်ပြီး ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးကြတယ်။

“ဘာလဲဟ!.. ဘာလုပ်ဖို့လဲ!..”

“အတော်ကြောင်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“အေးနော် . . . အမြင်ကတ်စရာကြီး”

“ဟဲ့! . . . နင်ပြုံးရင် လှသားပဲ၊ ဝင်ဗူးကြည့်ပါလား။”

“တော်ပါ. . . အပိုတွေ”

ဆိုင်းဘုတ်က... ဂိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ အနက်ရောင်..

MARKER နဲ့ ရေးထားလို့ အထင်းသား အရှင်းသားပါပဲ။ ဝှိုက်
ဘုတ်အောက် ထောင့်ကခွက်ထဲမှာ ရေးပြီးထည့်ထားပစ်ခဲ့တဲ့
MARKER ကလည်း အဆင်သင့်ရှိနေတော့ တချို့ စိတ်ထဲကနေ
အမြင်ကတ်ရုံတင် အားမရဘဲ လက်နဲ့ပါ အကတ်မြင်ဖို့ ကြိုးစား
သွားကြသူတွေလည်း ရှိတယ်။

သေလို့ကစား...

ചോദ്യം:-

အပြုအမူပိုင်ရှင် အလိုရှိသည်။။

အပြိုင်ကုတင်ရှိသည့် ယူဇနာ: ငါးပါး...

ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အရူးတစ်ယောက်၏တစ်ချင်း

ရပ်ကွက်အမျိုးအစားကို ပြောရရင်တော့ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ လူကုန်ထဲအများစုနေထိုင်တဲ့ မလိုင်ကွက်သစ်လို့ပဲ ပြောရ

မယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ဒီနေရာမှာ အတောင့်တင်းဆုံးဆိုလို့
သွပ်မိုးထရံကာအိမ်ပဲရှိပြီး . . . ကျန်တာ ခနိတ်လေးတွေပဲ များ
တယ်ဗျ။

အဲဒီနောက် ရပ်ကွက်ကြီးမီးလောင်လို့ ပြောင်သလင်းခါ
သွားတာ ဆယ်နှစ်လောက်ကြာမယ်ထင်တယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ
အကွက်တွေပြန်ရှိကြ ပြန်ဆောက်ကြတော့ ခုလိုလုံးချင်း
တိုက်တွေ၊ ကန်ထရိုက် တိုက်ခန်းလွှာတွေ၊ ကတ္တရာခင်းလမ်းတွေ
ဖြစ်ကုန်တော့တာ။

စည်ကားချက်ကလည်း လန်ထွက်နေသလို ရပ်ကွက်ထဲ
ထွက်လာတဲ့သူတွေကလည်း လုံးဝအလန်းတွေချည်းပဲ။

ပိုက်ဆံတက်နိုင်တဲ့ လူကုံထံသားသမီးတွေ ဆိုတော့ကာ
 သီတော်မူတဲ့အတိုင်းပေါ့. . ပေါ့ခေတ်၊ ရော့ခေတ်နဲ့အညီ. .
 ဆွဲပေါ့ပါးပါး ရော့ရော့ရဲရဲလေးတွေ ကြည့်ပြီး ကြည့်ကောင်းနေ
 ဘာကလား၊ သူတို့ခေတ်ကိုး. . . ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာဆိုရင်လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဘီယာ
ဆိုင်၊ တရားဝင် ဖွင့်ခွင့်ရထားတဲ့ ပြည်တွင်းပြည်ပ ယမကာဆိုင်၊
KTV၊ Night Club၊ မိနီမာ့ကက်၊ ရှော့ပင်းစင်တာ... အကုန်
အကျန်ရှိတာ။

ရှေးပင်းစင်တာ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုဆိုရင် (၂၄)နာရီ ရှေ့
မင်းမောတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ဖို့တောင် ပြင်နေပြီဆိုတော့

ဒီရပ်ကွက်ရဲ့စည်ကားမှုကို တွက်သာကြည့်ပေရော့ပေါ့။

ဒါက. . ရှယ်တွေ၊ အမှန်တွေ။ အဲ့ဒါကို မှီပြီး တိုက်ခန်း ရှေ့ စည်ပင်နယ်နိမိတ်တွေမှာ၊ လမ်းသွယ်လမ်းထိပ် ထောင့်တွေ မှာ ကပ်ရပ်ပြီး ဖွင့်ကြတဲ့ တုတ်ထိုး၊ အသုပ်၊ အခွေဆိုင်၊ ကွမ်းယာ ဆိုင်၊ အအေးဆိုင်၊ ထမင်းကြော်. . ထမင်းပေါင်းဆိုင်၊ ကြာဆံ ချက်ဆိုင်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ. . မြီးရှည်ဆိုင်၊ ဖက်ထုပ်ဆိုင်. . အို. . စုံလို့. . စုံလို့. . ။

တစ်ခါတလေ ဘင်တစ်လုံး ရကွင်းတစ်ခြမ်းနဲ့ တဒုံဒုံ တဝှမ်းဝှမ်း ထူပြီး. . မျက်လှည့်ပြ ဆေးရောင်းတဲ့သူတွေပါ ရောက် ရောက်လာတတ်သေးတော့ ဒီရပ်ကွက်မှာနေရင် ဘာမှကို မလို တာ။ လျှပ်စစ်မီးဆိုတာ နေ့ခင်းမှာတောင် လမ်းမီးတွေ ထိန်နေလို့ တာဝန်သိ ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားတို့ကပဲ ကြိုသလို ပိတ်ပိတ် သွားကြရတယ်။

အဲ့သလို ပိတ်နိုင်အောင်လည်း လမ်းမီးတိုင်တွေ မီးခ လုတ်ကလေးတွေ တပ်ထားသဗျ။

အဲ့သလောက်ဆို ကိုယ့်ပရိသတ်တွေ ရပ်ကွက်အနေအ ထားနဲ့ လူနေမှုအဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်းမိလောက်ရော့ပေါ့နော်။

အိုခေ. . . ပရိသတ်။ ရှေ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၊ တွေ့လား. . . အိုအိရီ၊ တစ်ယောက်တစ်ထုပ် ကိုင်ပြီး ရဲလေးလို ဝတ်မှုန်ရွှေရည်လို နှိုက်နှိုက်စားလာတဲ့. . ကောင်လေးနဲ့ကောင်

မလေးကို တွေ့လား၊ သူတို့လည်း ရပ်ကွက်စတားထဲမှာ ဘယ်လို ဇော်က၊ကတဲ့ စတားတွေလဲဆိုတာကြည့်. . . ။

“အိုအိရီ”

ထက်ထူးက တီဗီကြော်ငြာထဲမှာ ရဲလေးလုပ်သလို လက် နဲ့ လေယာဉ်ပျံသလို ဟန်လေးလုပ်တော့ သက်သက်ခင်ကလည်း လက်ထဲကမုန့်ကို ပါးစပ်ထဲ ကပျာကသီ ထိုးထည့်ပြီး လုပ်လိုက် တယ်။

“အိုအိရီ”

“အိုအိရီ”

“အို. . အိ. . အိ. . အင်း. . ဘာ. . ဘာတွေလဲ!”

သက်သက်ခင်ရဲ့ မျက်စိအမြင်အာရုံတွေ စုပြုံရောက် သွားတဲ့နေရာကို ထက်ထူး လိုက်ကြည့်ပြီး. . .

“အေးဟ. . . ဘာတွေလဲ!”

“အလယ်က စာတန်းက ပထမဖြစ်လိမ့်မယ်ဟ၊ ‘အပြုံး အလှပိုင်ရှင် အလိုရှိသည်’ ဆိုတာလေ၊ ကျန်တာက ဝိုင်းမြှောက် စားထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

ထက်ထူး ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် ဝါးရင်း မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ အမြန်ဆုံး ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်တယ်။

“ဒီတိုက်က ဟိုတလောကမှ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွား တဲ့ တိုက်မဟုတ်လား၊ မော်မော်တို့အမေတောင် ပွဲခွယ်ရလိုက်

တယ်ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်တယ်... ကြည့်ရတာ ပိုင်ရှင်တွေရောက်လာပြီ
ထင်တယ်၊ အရင် ဒီမှာနေတဲ့ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးကတော့ ဒီလို
ဂေါ်ကံမှာမဟုတ်ဘူး”

“အာ... ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ အဲ့ဟို စာရေးဆရာပဲ ဖြစ်
ရမယ်”

“ဘယ်စာရေးဆရာလဲ!..”

ထက်ထူးက မုန့်ထုတ်ကို ဘယ်ညာပြောင်းပြီး ဆီပေနေ
တဲ့လက်ကို ဘောင်းဘီနောက်နားဘက်မှာ ပွတ်သုတ်ပြီး...။

“နင်ကလည်း ကျားကွက်သစ်ထဲမှာ ငှါးနေသွားတဲ့...
နာမည်ကြီး လုံးချင်းဆရာလေဟာ...”

“ဟာ... ခြင်းလုံးဆရာ လုပ်စမ်းပါဟာ၊ ပေါင်မှာ ထိုး
ကွင်းတွေနဲ့လေ၊ အမ်းဒိတ်တက်တူးတွေနဲ့...”

“လုံးဝဆို... လုံးဝပဲ၊ ငါပြောနေတဲ့ လုံးချင်းရေးတဲ့ဆရာ
က... အင်း... နေပါဦး... ကြည်မြို့ဝင်း”

“ဪ... ဟိုဆရာ...”

“ဟုတ်တယ်... ပုပုပိန်ပိန်ဂေါ်ဂေါ်လေ၊ စကားပြောတာ
ကအစ ဂေါ်လီအထာနဲ့... သူရေးတဲ့ဝတ္ထုထဲကအတိုင်းပဲ...”

“နေပါဦး... နင်က ဘာလို့... သူပဲလို့ အပ်ချမတ်ချ ပြော
နေတာလဲ...”

“ဟ... အဲ့ဒီဆရာက စာမရေးခင် သူ့ဇာတ်ကောင်တွေ
ရဲ့ စရိုက်ဟန်တွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရုပ်ရှင်ရိုက်သလို သရုပ်ဆောင်
တာ၊ ငိုမလား... ရယ်မလား... ဒေါသထွက်တဲ့ပုံနဲ့ ပြောရမလား...
လုံးဝအကြွေဇယားခင်းမလား... အားလုံး လက်တွေ့ခံစားပြီးမှ
စာရွက်ပေါ်ချရေးတာ၊ ငါက သူနဲ့ခင်တော့... သူ့အထာ အကုန်
ကျွမ်းတယ်၊ အခုလည်း... ဒါဝတ္ထုရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းဖန်လိုက်တာ
ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ငါတော့မထင်ဘူး...”

“အိုခေလေ... ဘာကြေးလောင်းမလဲ...”

“စိန်လိုက်လေ”

“ကောင်းပြီ... ငါနိုင်ရင်... နင့်ကိုငါ စကားတစ်ခွန်းစာ
လောက် တောင်းဆိုမယ်၊ နင်မငြင်းရဘူး...”

“ဘာစကားလဲ!..”

“ဒါကလောင်းကြေးလေ ပြောစရာမှမလိုတာ၊ နင်လည်း
ကြိုက်တာလောင်း...”

“ကောင်းပြီ... ငါနိုင်ရင် ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောမလို့
ယောက်ျားတွေထဲမှာ နင်မပါရဘူး”

“အန်...”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ သက်သက်ခင် လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးပြီး
သံမဏိတံခါးချပ်ကြီးရှေ့ ရောက်သွားတယ်။

“ဟဲ့! . . လက်လက်စင်”

ထက်ထူး ခပ်တိုးတိုး အော်ခေါ်ပြီး နောက်ကနေ လိုက်သွားပေမယ့် မမိတော့ပါဘူး။ သက်သက်ခင် ဂွိုက်ဘုတ်ထောင့်က ဆော့ပင်ကို နှိုက်ပြီး လွတ်နေတဲ့နေရာမှာ ခပ်သော့သော့လေး ရေးလိုက်တယ်။

လုံးဘဝပိုင်ရှင် အလွန်သန့်စင်...

“အဟတ်ဟက်. . ခပ်ခပ်ခပ်. . မိုက်တယ်နော်. . ခပ်ခပ်ခပ်”

“နင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ တွေ့ရင် အကောခံနေရဦးမယ်”

“မကောပါဘူး. . . ကိုယ်သဘောကျပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်နောက်ကနေ ပေါ်လာတဲ့. . . အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လျှပ်စစ်စွမ်းအင်သုံး ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ဘေးမှာ ရပ်လိုက်တဲ့သူကို တွေ့သွားတယ်။

ဟဲ(လ်)မက်ကို ချွတ်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့. . ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နဲ့ သက်သက်ခင်ကို ပြီးပြလိုက်လို့ သက်သက်ခင်ရင်ထဲ ဖိုလှိုက်သွားပြီး ထက်ထူးဘေးကို ကွယ်ကပ်သွားတယ်။

သူတို့နဲ့ သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်လောက်တဲ့ ထိုခေါင်းတုံးလူငယ်က ဟဲ(လ်)မက်ကို လက်မောင်းကြားထဲ ထည့်ပိုက်ပြီး. . သက်သက်ခင်ရှေ့မှာ သွားပြီးရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့. . သူ့ရဲ့

ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်ကို ပွတ်ပြပြီး. . .

“မင်းလိုချင်တဲ့ ငတုံးဘဝပိုင်ရှင်ဆိုတာ ကိုယ်ပဲလေ၊ မင်းလိုသလို သုံးပေတော့”

“ငြစ်! . . ဂွိုရ်! . . ”

ထက်ထူး မွန်သွားပြီး သူ့လက်ထဲက အိုအိုရွှံ့ထုပ်ကို ဆုပ်ညှစ်ပစ်လိုက်တာမှ ဂွိုရ်. . ခနဲပဲ။ အဲ့ဒီနောက်. . လက်ထဲက လွှတ်ချပြီး ခေါင်းတုံးလူငယ်ရဲ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ခေါင်းတုံးလူငယ်ရဲ့ သွက်လက်တဲ့ အရှောင်အတိမ်းကြောင့် ထက်ထူး ရှေ့ကိုအားလွန်ပြီး ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲ့ဒီမှာတင် ထက်ထူး ပိုရှက်သွားပြီး ခေါင်းတုံးလူငယ်ကို ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်တော့တာပါပဲ။

ကြည့်ပါဦး. . သက်သက်ခင် ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးမိတာ. . . အိုအိုရွှံ့ကို အောက်ကထားပြီး ဖိမိလို့ ဂျိခနဲမြည်ပြီး ထခုန်တော့မတတ် လန့်ဖျပ်သွားတဲ့အထိ အံ့အားသင့်နေတာလေ. . . ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ အမြဲတမ်း လက်ဦးမှုရယူနေကျ ထက်ထူးရဲ့ တိုက်ကွမ်ဒို ခါးပတ်အနက်အဆင့်က ကတုံးနဲ့တွေ့မှပဲ ခြေကားရား လက်ကားရားဖြစ်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း တပားယားနဲ့. . ဝဲဆေးကြော်ငြာနေသလို ဖြစ်နေတော့ သူမ အံ့အံ့သြဘဲနေ

မလား။

ပရိသတ်သိအောင် ပြောရရင် ဒီရပ်ကွက်မှာ ဒီလောက် လှတဲ့ကောင်မလေး ရည်းစားမရှိသေးတာ ထက်ထူးကြောင့်။ ဘယ်သူမှ မတို့ရဲ မထိရဲတာလည်း ထက်ထူးကြောင့်ပဲ။ သူမကလည်း အိမ်သာတက်တာ ရေချိုးတာနဲ့ ညအိပ်ရာဝင်တာက လွဲလို့ ကျန်တာ ဘယ်နေရာသွားသွား ထက်ထူးကို ဘော်ဒီဂတ် လို့ အဖော်လုပ်ပြီး သွားနေတာ. . ။

အမှန်ပြောရရင် ထက်ထူးရဲ့ တိုက်ကွမ်ဒိုကြီးကို အထင်လည်း ကြီးတယ်၊ အားလည်း အားကိုးတယ်။

သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း အခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာလိုပေါ့။ စိတ်ထဲ မထင်ရင် မထင်သလို စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် လုပ်တတ်တဲ့ ဝါသနာကလည်းရှိတော့ ထက်ထူးလို့ ဖိုက်တာတစ်ယောက် ဘေးမှာပါမှဖြစ်မှာကိုး. . ။

ဒါပေမယ့်. . . ခုလို ကိုရွှေခေါင်းတုံးရဲ့ ကျီစားတာကို ခံနေတဲ့ ထက်ထူးကို မြင်တော့ ကိုရွှေခေါင်းတုံးက အတော့်ကို အထင်ကြီး လေးစားစရာ ဖြစ်သွားတယ်။

ထက်ထူးဘက်က အင်အားသုံးတိုက်ခိုက်သမျှ ကိုရွှေခေါင်းတုံးဘက်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှောင်တိမ်းပုတ်ခါပြီး တစ်ချက်မှ မတုံ့ပြန်တာဘဲ အတော်လေးစားစရာ ကောင်းနေပြီလေ။

သူမ ရင်တဖိုဖိုနဲ့ ရပ်ကြည့်နေရင်း ဆံပင်နက်နက်စင်းစင်း

လေးသာထားရင် ဘယ်လောက်များ ကြည့်ကောင်းလိုက်မလဲလို့ မဆီမဆိုင်တွေ့ပြီး ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်ရသေးတော့။

ထက်ထူး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလာပေမယ့် သက်သက်ခင် ရွှေမှာမို့ မာန်ထည့်ပြီး ရေကုန်ရေခန်း တိုက်ခိုက်ဖို့ ကိသွင်လိုက်တယ်။

“ယား! . . .”

“တော်ပြီ. . တော်ပြီ. . ထက်ထူး၊ ပြန်ကြရအောင်”
သူမ ဝင်တားရင်း ထက်ထူးအင်္ကျီစကို ဆွဲထားလိုက်တယ်။

“လွတ်စမ်းပါဟာ. . . ဟူး! . . . ငါ ဒီကောင့်ကို. . . ဟဲ! . . . မှတ်လောက်သားလောက်အောင်. . . . ရူး! . . ဟူး! . . . ဆုံးမရမှ ဖြစ်မယ်. . . ဟင်း! . . ဟူး! . . ရှူး! . . ရဲ့! . . ”

“တော်ပါတော့. . . နင်လည်း မောနေပါပြီ”

“ရပါတယ်. . . ဟာ. . . ဟဲ. . ဟူး. . . ဒါ. . . ပါးပါးလေး. . . ဟောဟဲ. . . ဟောဟဲ. . . ပါ”

“အေး. . . အဲဒါဆိုလည်း နင့်သဘောပဲ၊ ငါပြန်ပြီ. . .”

ဒီတော့မှ ထက်ထူးရဲ့ ဂျက်ကီချန်းအိုက်တင်တွေ လျှော့ချလိုက်ပြီး. . ဘရုတ်စလီလို နှာခေါင်းတစ်ချက်နှစ်ချက် ပွတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ. . ကောင်မလေးနောက်ကို ချာခနဲ လှည့်ကာ လိုက်သွားတယ်။

နတ်ရွာစိုး

“ဟေ့ . . နေဦး”

ကိုရွှေကတုံးအသံဆိုတာသိတော့ သက်သက်ခင် မနေနိုင်ဘူးလေ။ ခြေလှမ်းတွေကို တန့်ပစ်ပြီး အလှဆုံး မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ခပ်စွေစွေကလေး ကြည့်လိုက်တယ်။

“မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ကိစ္စ ရှင်းခဲ့”

“ဟာ . . . ဒီကောင် စော်ကားလွန်းနေပြီနော်”

“နင်အသာနေစမ်း”

သက်သက်ခင်က ခပ်တိုးတိုး သတိပေးထားခဲ့ပြီး ကိုရွှေကတုံးဆီ ပြန်လျှောက်လာတယ်။ အနားရောက်မှ မြင်းကျိုးတစ်ကောင်လို တစ်ဖက်ရပ် ရပ်ပြီး . . . ဟန်ပါပါ ခါးလေးထောက်လျက်က . . .

“ဘာကိစ္စလဲ!”

ကိုရွှေကတုံးက ဝှိုက်ဘုတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။

“အဲဒါ ဘောင်မဝင်ဘူး . . . လာမပြောနဲ့”

“အိုခေ . . . ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘောင်ဝင်မယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အပြီးအလှပိုင်ရှင်ကတော့ မင်းပဲ”

“အဟတ်ဟတ် . . . ရယ်ရတယ်ဟေ့ . . . ငြိ . . . ရှင့်ရှေ့မှာ

ကျွန်မ ဘယ်နှခါ ပြီးဖူးလဲ”

“သုံးခါ”

“ဘာ! . . .”

“လမ်းသွယ်ထိပ်က ဖက်ထုပ်ဆိုင်မှာ တစ်ခါ၊ အဲဒီနေ့က သင်္ကြန်အတက်နေ့ညနေ၊ မင်းတို့ ရေပက်ခံ ထွက်ပြီးအပြန် ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဖက်ထုပ်ဝင်စားတာ၊ ရှစ်ပွဲမှာတာ တစ်ပွဲပဲ ရတော့မယ်လို့ ဆိုင်ရှင်ကပြောတော့ . . . အဲဒီတစ်ပွဲကို မင်းတစ်ယောက်ပဲ စားခွင့်ရလိုက်တဲ့အပြီး”

သက်သက်ခင် ပါးစပ်ကလေး . . . ဟခနဲ ဖြစ်အောင်ကို အံ့အားသင့်သွားတယ်။

“အဲဒီအပြီးလေးက အတော်ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်ကွ . . . အစာအိမ်ထဲက တက်လာတဲ့ ခံစားမှုနဲ့ အာရုံကြောထဲက ဆင်းလာတဲ့ ခံစားမှုက နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ လာဆုံပြီး တုန်ခနဲနေအောင် ဖျော်ပြီး ပြီးလိုက်တဲ့အပြီး . . .”

နောက်တစ်ခါက နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ရပ်ကွက်လမ်းဆုံမှာ ညနေပိုင်း ပရိတ်တရားနာတော့ အတာအိုးမပါဘဲ တရားနာ ဝရံသတ်ထဲ ဝင်ထိုင်တယ် . . . လိုက်ဝေတဲ့ အအေးတစ်ခွက်ကို လောက်ပြီး ခပ်တည်တည် ထပြန်လာတဲ့ အရှက်လုံရုံလောက် ဖြူလိုက်တဲ့ အပြီးလေးကွာ”

သက်သက်ခင် ဘုရားတ၊မိသွားတယ်။

အိုးမိုင်ဂေါ့ . . . လို့တော့ အသံမထွက်ဘူး။ နှုတ်ခမ်းလွှင့်ရုံ ဆေး တိုးတိုးဖွဖွ ရေရွတ်လိုက်တာ . . .

“နောက်ဆုံးတစ်ခါကတော့ ကဆုန်လပြည့်နေ့ပေါ့ . . .

မင်းဟိုအုပ်စု ငါးသွားလွှတ်ကြတယ်။ အဲဒီအထဲက အကောင်ကြီး တဲ့ငါးကို နှမြောစရာကြီးဆိုပြီး ပြန်ထုတ်ယူထားတဲ့ မင်းရဲ့ ညစ် ကျယ်ကျယ်အပြီးလေးပဲ... ”

ဒီတစ်ခါတော့ သက်သက်ခင် သူ့နဖူးသူရိုက်ပြီး ရွံ့မဲ့မဲ့ မျက်နှာနဲ့ ထက်ထူးဘက် အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ထက်ထူးလည်း သွေးအေးသွားပြီလား မသိဘူး.. ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို ပေပေကြီး ရပ်ပြီးကြည့်နေတယ်။

ကိုရွှေကတုံးကတော့ သုံးပွဲပြတ်နိုင်ထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ (ပိုပိုသာသာ ပြောရရင်.. ရမ်းသန်းပြီး နင်းတဲ့နေ့ကျမှ မောင်း အောင်တဲ့မျက်နှာနဲ့) ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီနောက်ပိုင်း ကိုယ့်အာရုံထဲမှာ အဲဒီအပြီးတွေ ဆတ်ကူ လေးရှင်း ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး.. ဝှိုက်ဘုတ်ထုတ်ပြီး ကြော်ငြာလိုက်ရတော့တာပဲ။ ကဲ... ဘယ်လို လဲ အသက်သခင်”

“သက်သက်ခင်ပါနော်... လာပြီးတော့”

“မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ အသက်သခင်ပါပဲ လက် လက်စင်”

သူမ အရှက်တွေလည်းကွဲ၊ အသက်ရှူတွေလည်း ကျပ် လာလို့ ဆက်ပြီးရပ်နေရင် ဟပ်တွေ ချောင်လာတော့မှာ ကြိုသိနေ တဲ့အတွက် လွယ်ကူဆုံး အစသိမ်းလိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မတို့ ပြန်ဆုံကြမယ်”

“အိုခေ... ကျေးဇူး၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ဂရုစိုက်လိုက် ပါဦး၊ ကိုယ့်ကို ထိုးရကြိတ်ရလို့ အရိုးတွေတောင် အက်ကုန်ပြီထင် တယ်... အဟတ်ဟတ်”

ပြောပြီး ခြံတံခါးနှစ်ချပ်ကို ရင်ကြားစေ့ထားတဲ့ သော့ခ လောက်ကြီးဆီ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် တံခါးတစ်ချပ် တွန်းဟ၊ ဆိုင်ကယ်ဆီ ပြန် လာ၊ စက်နှိုး၊ ကတုံးပေါ်မှာ ကတုံးလောက် ပြောင်တင်းနေတဲ့.. ထဲလမက်ကို စွပ်ပြီး.. မေးသိုင်းကြိုးတောင် မတွဲတော့ဘဲ မောင်း ဝင်သွားပါတော့တယ်။

သက်သက်ခင် အောက်နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ပြီး မကျေ နပ်သလို၊ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသလို လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ခြေကလေး ဆောင့်ပြီး လှည့်ပြန်လာခဲ့တယ်။

“နင်ကြားတယ်နော် ထက်ထူး၊ ဒီကတုံးက မလွယ်ဘူး ဟ ငါတော့ အရှက်ကို ပြန်းပြန်းကွဲတာပဲ၊ နင်ရော ကွဲသေးလား”

“ကွဲတာပေါ့ဟာ.. အချက်တစ်ရာ ထိုးပြီး၊ သုံးဆယ့်ရှစ် ခုတ် တန်တာ တစ်ချက်မှမထိဘူး... ဟူး!”

(ဇာတ်ရိန်ပျက်မှာစိုးလို့ ခုမှပဲ ဝန်ခံတာ ပရိသတ်ရေ.. အနီတော့ စာလိုရေးရင် ခေါင်းတုံးပါ။ စကားနဲ့ တိုက်ရိုက်အသံ ချစ်ရင် ကတုံး.. ဂတုံးပေါ့၊ ဇာတ်အသွားက စကားမဟုတ်

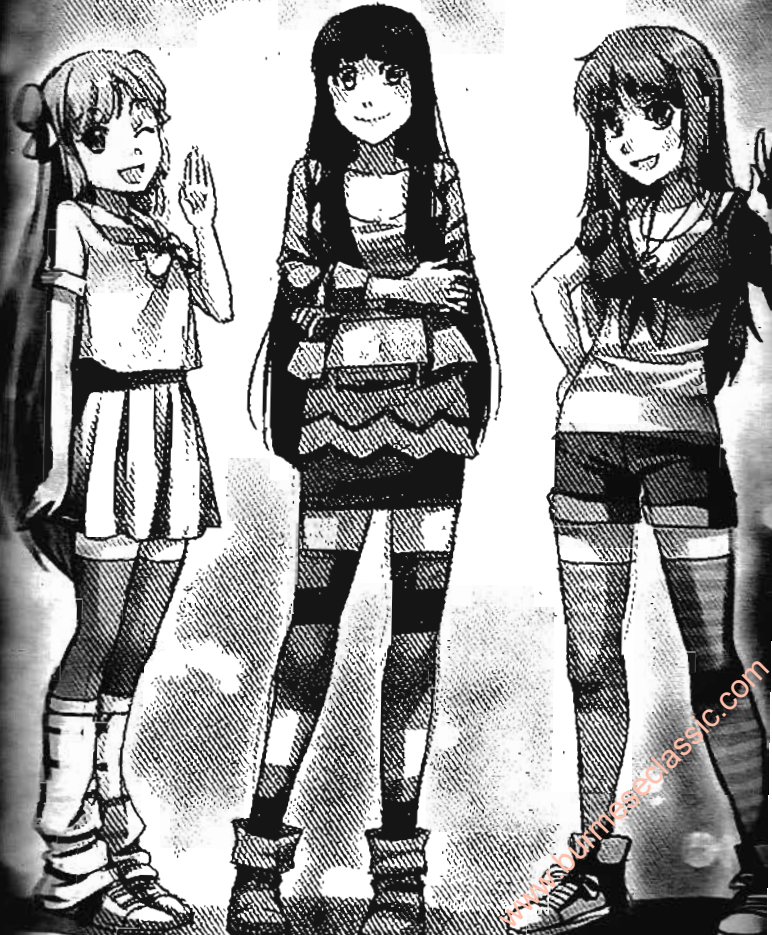
၂ နတ်ရွာစိုး

လာ။ အဲဒီတော့ ကတုံးဖြစ်ဖြစ်.. ဂတုံးဖြစ်ဖြစ်.. ခေါင်းတုံး
(ဆံပင်တစ်ပင်မှ မရှိပဲ လက်နေအောင် ပြောင်နေတဲ့ခေါင်းတုံး)
လို့ပဲ မှတ်တော်ပတ်တော်မူပါကုန်။

ကဲ... နောက်တစ်ပိုင်း ဆက်လိုက်ကြရအောင်ကွယ်
တို့...)

အချစ်ဆိုတာ
နှလုံးသားပေါ်မှာ ဒီဂျေပွတ်ရင်း
ကျွတ်ထွက်လာတဲ့
အသက်ရှူသံတစ်မျိုးပေါ့ကွယ်
ရိုးရိုးရှိုက်သံနဲ့ အတော့်ကို ကွာပါတယ်၊
ဒါက ရယ်လိုက်သံလေ...။

အပိုင်း(နှစ်)

မနက်ခင်းကတော့ ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းကြီးနဲ့
 ကောင်းကင်ခရီးကနေ ချီချီကြွကြွ ဆင်းသက်လာခဲ့တယ်။
 လူ့မလိုင် ကွက်သစ်ရပ်ကွက်ဆိုတော့. . အခြားအခြား
 သော ရပ်ကွက်တွေရဲ့မနက်ခင်းနဲ့ အတော့်ကို ကွာပါတယ်။
 ကိုယ့်ပရိသတ်တွေ ပုံမှန်ကြားနေကျ အရုဏ်ဦးဘိတ်သံ
 ဖြစ်တဲ့ ‘အောက်. . အီး. . အီး. . အွတ်’ တို့၊ ပဲပြတ်ဘို့၊ ကောက်

ညင်းပေါင်းတို့ ဆိုတာမျိုး မကြားဖူးလောက်အောင်ပဲခင်ဗျ။ ရှိမှ
မရှိပဲကိုး၊ မိုးလင်းလင်းချင်းဖွင့်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ရှိပေမယ့် မနက်ပိုင်းတော့ လူပါးတယ်၊ အိမ်
တိုင်းလိုလို ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ဘရိတ်ဖတ်စ် ကစ်ကြပြီးမှ ထွက်
ကြတာကလား။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့ ကော်ဖီဘားတို့မှာ မနက်ခင်းဆို
တာ ဟန်လုပ်ရုံလောက် ထိုင်ကြတာ၊ တချို့က ချိန်းထားလို့ . .
တချို့က အပျင်းပြေ . . တချို့က ဖော်ရှိုးလေး လာကြည့်ကြတာ
ဖြစ်သွားဖြစ်လာထဲက လန်းတာလေးတွေကိုပေါ့။ လူငယ်တွေ
ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ လူကြီးတွေလည်း ပါတယ်၊ စုံပါ
တယ်။

လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းတဲ့ အခမ်းအနားမျိုးမှာ စုံချင်
မှစုံမယ် . . .။ ရာသီဥတုကလည်း အပူပြင်းပြင်းလေးဆိုတော့
ပူတယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးတွေလည်း အသွေးအသားနဲ့
ပဲဆိုတော့ အပူဒဏ် ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ . . . အဟင်းဟင်းဟင်း။

ဆိုင်ရှေ့ထောင့်ဝိုင်းမှာ လာထိုင်နေတဲ့ သက်သက်ခင်၊
ယမင်းယုမောင်နဲ့ မူယာမျိုးခင်တို့ပဲကြည့် . . .။ ပါးပါးလျားလျား
ပခုံးလက်တစ်လုံးချိတ်ကလေးတွေနဲ့ ဝင်းလို့ဝါလို့ရယ် မဟုတ်
လား . . .။

သူမတို့သုံးယောက်ကတော့ ဘယ်မျက်မှန်ကြီးက ပါဝါ

ဘယ်လောက်နဲ့ပဲကြည့်ကြည့် ဂရုကိုမစိုက်တာ။ ဒါလည်း ခေတ်
တသင်သွားတာကိုး။ သူတို့အတွက် မိဘတွေ ရင်လေးနေကြရ
ပေမယ့် ရင်မပြီး ကြည့်နေကြရတာတာပါ ပရိသတ်ရယ်။ ဆက်
ပြောရင် တယောသံ ပါလာတော့မယ်၊ ကောင်မလေးတွေ ပြော
တာပဲ နားထောင်လိုက်ကြတာပေါ့။

“နင်ပြောလို့သာ နားထောင်နေရတာ၊ ငါတော့ မယုံဘူး”

“ဪ . . . ကြည့်လိုက်လေ၊ ခဏနေရင် သူ့ရောက်
လာတော့မှာ”

“အံ့မယ် . . . နင်က တိကျနေပါလား”

“ဒါပေါ့ . . . သူတောင် ငါ့ကို ပိုးစိုးပက်စက် စုံစမ်းပြီး . .
ပြတ်ပြတ်သတ်သတ် ခွပ်ထားတာ . . ငါလည်း ခွက်ထိုးခွက်လန်
စောင့်ကြည့်ပြီးတော့ကို ပြန်းမှာလေ”

“ဟဲ့ . . . ဟိုလူကြီးက လန်းတယ်ဟဲ့၊ ငါ တစ်ခါမှ မမြင်
ဖူးဘူး . . . အစိမ်းထင်တယ်”

စကားဝိုင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့စကားနဲ့ ဆိုင်ရှေ့လမ်းအ
တိုင်း ဆိုင်ဘက်လျှောက်လာနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်း
ကြည့်ပြီး ပြောနေတော့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်လည်း မနေတတ်
မထိုင်တတ် လှမ်းကြည့်တယ်။

မြင်သွားပြီ။ လန်းရုံတင် မကဘူး၊ လန်ကို လန်ထွက်နေ
တာ။ အရပ်အမောင်း၊ အသားအရေ၊ မျက်လုံးမျက်နှာနဲ့ မျက်ခုံး

နှာတ်၊ နှုတ်ခမ်းဖွဲ့စည်းပုံကအစ အပိုအလိုမရှိ၊ ကွက်တိတပ်ဆင်ထားပြီး နက်မှောင်ပျော့စင်းတဲ့ ဆံပင်အုံ့အုံ့နဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့် သွယ်သွယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေမှာ အတော်ရှားပါးတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုလေကွယ်။ ရှိုးပြီပေါ့. . . ။

ဝတ်ထားတာလည်းကြည့်၊ နွေရာသီကြီးမှာ ဂျော်ဒန်းနီးရှပ်နဲ့ အကောင်းစား ဂျင်းဘောင်းဘီကို ကြိုးစားပြီး ဝတ်ထားရရှာတာ။

ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်. . . လက်ထဲက ဟန်းဖုန်းကိုချ၊ ဆံပင်ကို ဟန်ပါပါလေး သပ်သိမ်းပြီး စားသောက်စရာ မှာနေတဲ့အထိ မယ်ယမင်းတို့ အသက်မရှူ. . . မျက်တောင်မခတ်ကြပေမယ့် သက်သက်ခင်ကတော့ ဒီမျက်နှာကို ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးကို မြင်ဖူးလို့ ဦးနှောက်စားသွားတယ်။

(တောက်. . . ငါ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးတာပါလိမ့်)

အတွေးအာရုံကို အဝတ်ရေညစ်သလို ညှစ်လိမ်ဆွဲထုတ်ရင်း ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတဲ့ တစ်ချက်ကြောင့် သက်သက်ခင် ဘုရားတ၊ပြီး သေချာကြည့်လိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်. . . သေချာတယ်. . . ဂတုံး။

တောက်. . . ဂတုံးက မတုံးဘဲ ဒီအမွေးအမှင်တွေ ရုတ်တရက် ရှည်ထွက်လာလို့ ငါမျက်စိလည်သွားတာ. . . ။

သူပဲ. . . ဒင်းပဲ. . . ဟင်း။

“ချစ်လိုက်တာဟယ်. . . ကြည့်လေ ချစ်လေပဲ”
မယ်ယမင်းမ အဖြစ်သည်းပြတော့ သက်သက်ခင် မျက်စောင်းခဲခဲနဲ့ တိုးတိုးတုတ်လိုက်တယ်။

“တော်တော့. . . အပေအတေမတွေ၊ အဲ့ဒါ ငါပြောတဲ့ ဝတုံးပဲ”

“ဟမ်!”

“ဆံပင်ဒီလောက်မိုက်နေတာကို. . . ဂတုံး”

“အို. . . နင်မယုံရင် သွားဆွဲဖြုတ်လိုက်လေ၊ အတုကြီးဟဲ့ အတုကြီး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကဲ. . . ဘာကြေးလောင်းမလဲ!”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ အလွန်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူကို လုပ်ချပစ်လိုက်တဲ့ အနီ အလန်းအလန်ကြောင့် သူမ သို့သုံးယောက် ရေနံသလိုနင်၊ ကြက်သေသလို သေသွားတယ်။

ဖြစ်ပုံကဒီလို. . . သူတို့ ဝိုင်းရိုးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေးက စားပွဲထဲ ကော်ဖီလာချပေးတဲ့အချိန်မှာ စားပွဲထိုးကို ပန်ကာဖွင့်ခိုင်း ထိတ်တယ်။ သူ့ဘေးနံရံပေါ်ကနေ ငွေကြည့်နေတဲ့ ပန်ကာကြီး ထဲက စတင်လည်ပတ်လာတာနဲ့ တုန်ပြိုင်တည်းမှာပဲ. . . ပုဂ္ဂိုလ် ထိုသူ့ချောက သူ့ခေါင်းက ဆံပင်အတုကို ခွာချပြီး စတင်အပြည့်နဲ့ ထိုင်ဝေနေတဲ့ ကော်ဖီကို စတင်သောက်သုံးပါလော့တယ်။

“ဂ...ဂ...ဂတုံး...ဟဲ့!”

ယမင်းယုမောင်ရဲ့အသံက အတော်ကျယ်သွားတယ်။
ကြားလို့...ဟိုက လှည့်ကြည့်တော့ သုံးယောက်သား ဇက်က
လေးတွေတောင် ပုလို့...။

ဒါပေမယ့် ကိုရွှေကတုံးက အပြုံးမပျက်ဘဲ မျက်နှာအမူ
အရာနဲ့ လက်ဟန်လေးကို ယဉ်ကျေးမှု မပျက်အောင် ပြပြီး...
သူ့ဝိုင်းမှာ လာထိုင်ကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါကို သက်သက်ခင်က...

“ကြည့်စမ်း... အထက်စီးဆန်လိုက်တာ၊ သူက တစ်
ယောက်ထဲသမားပဲ၊ ဒီမှာ လာရွှေ့ထိုင်ပါလား။”

သက်သက်ခင်ရဲ့စကားကို မူယာမျိုးခင်က ထောက်ခံ
တယ်။ သူတို့က ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်သူတွေဆိုတော့ ဟုတ်
ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ကိုယ့်အမျိုးဘက် ကိုယ်လိုက်တာလား မပြော
တတ်ဘူးဗျ။ ယမင်းယုမောင်ကတော့ မရဘူး၊ ဝက်ခြံထူလူဗျစ်နဲ့
ကိုကျော်ကြီးမွေးနေပွဲကိုတောင် သာကေတအထိ တစ်ခုတ်တစ်ရ
သွားခဲ့ရသေးတာ။ အခု ကိုလူချောလေး ဖိတ်ခေါ်တဲ့ဝိုင်းကို ခြေ
လှမ်းလေးလှမ်းလောက်နဲ့ ရောက်နေပြီပဲ... သွားသင့်တယ်ပေါ့။

“သွားမယ်ဟာ... ခင်ခွင့်ရရင်တောင် နည်းလား။”

“နာဘူးမ... နင် တော်တော်... ငါ... တယ်...
မပြောလိုက်ချင်ဘူး။”

“အေး... ဘူးမယ်ဟာ... ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်တို့ မလိုက်

လည်း နေခဲ့လေ”

မယ်ယမင်းမ တကယ်သွားမယ်ဆိုတော့ သက်သက်ခင်

မနေနိုင်ဘူး။

“ဟဲ့!... ဟဲ့!...”

“ဘာလဲ!”

“ဒီလိုလုပ်... ဒီအတိုင်းဆို မိန်းမဈေးကျတယ်၊ ငါတို့

မှာစားထားတာတွေ စားပွဲထိုးကိုခေါ်ပြီး အဲ့ဒီဝိုင်းဘက် ရွှေ့ခိုင်း

ပြီးရင် နောက်စားချင်တာကို တစ်ခါတည်းမှာပြီး အဲ့ဒီမှာ လာခဲ့

ခိုင်း... ပြီးမှ ဒင်းကို တပေါင်းတည်း ရှင်းခိုင်းမယ်”

အဲ့ဒါကို မူယာမျိုးခင် အပြည့်အဝ ထောက်ခံတယ်...

အမျိုးတွေလေ။

“ကောင်းတယ်”

“ရွတ်... ရွတ်...”

မူယာမျိုးခင်ကပဲ စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“အစ်မ ဘာလိုလဲ!”

“ဒါတွေအားလုံး ဟိုးကတုံးဝိုင်းကို ရွှေ့ပေး၊ ငါတို့ အဲ့ဒီမှာ

ပြောင်းထိုင်မှာ၊ ပြီးရင် တစ်ပွဲကို အိုးဘဲဥနှစ်လုံး၊ ငါးဖယ်ပြောင်း

နှစ်ခုစီနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးသုံးပွဲ... နံနံပင်(ငရုတ်သီးမှုန့် လုံးငမထည့်

နဲ့... ဟုတ်ပြီလား)

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မရေ. . . ရပြီ”

သုံးယောက်သား အဲ့သလို ကျကျနန စီစဉ်ပြီးမှ ရွှေကတုံး

ဆီ အကြွေပြီးလေးကိုယ်စီနဲ့ ရောက်သွားကြတယ်။

ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သက်သက်ခင်က. . .

“ရှင် ဒီလိုလုပ်တာ နည်းနည်းမလွန်လွန်းဘူးလား”

“မလွန်ပါဘူး. . . မင်းတို့ အဲ့ဒီမှာ ဆက်ထိုင်နေရင်. . .

ကိလေသာမျက်လုံးထဲက ထွက်ကျလာတဲ့ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်
တွေကြောင့် မင်းတို့အသားစိုက်နုနုလေးတွေ ကြွေကျကုန်မှာစိုး
လို့ပါ”

“ဘာ! . . .”

“မယုံရင်. . . မင်းတို့ထိုင်ခဲ့တဲ့ဘေးက ဝိုင်းတွေကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်လေ၊ အခုတောင် မင်းတို့ဆီမှာပဲ ရှိနေတာ”

ဒီတော့မှ မသိမသာ လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ အခြေအနေ
အမှန်ကို သိသွားကြမှ သိသိသာသာ ပြန်လှည့်လာပြီး. . .

“သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး. . . ဒီဘူးတွေ ဂရုစိုက်နေရင် နေ
စရာနေရာတောင် မရှိဘူး”

“ဟုတ်လား. . . မဆိုးပါဘူး၊ သတ္တိတော့ ကောင်းသား
ပဲ”

“ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည် ဘာတဲ့လဲ၊ နည့်သည်လား. . . အလုပ်
ကရော. . .”

မယ်ယမင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်ပဲ စပ်စုလိုက်

တယ်။

“ကိုယ့်နာမည်က အခန့်အထည်ကြီးဆိုတော့ မင်းတို့
ထန်သွားမှာလည်း စိုးရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောပြမှာပါ၊ ကျေးဇူးပြု
ပြီး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်လေး ထားပါ၊ မင်းတို့ထဲ သွေးတိုးသမား. . . နှလုံး
သမား ပါသေးလား”

“အမလေးနော်. . . အကြောကလည်း ရှည်ပါ၊ ပြောမှာ
သာပြော”

“ကိုယ့်နာမည်က. . . ဘုန်းမီးနေလ”

“ရှန်! . . . ရှင်! . . . ဟင်! . . .”

“အဲ့ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ လွယ်လွယ်ကူကူ. . . ဂတုံးလို့ပဲ
ခေါ်ပါကွာ၊ ကိုယ်လည်း တစ်သက်လုံး ဂတုံးဘဝနဲ့ပဲ နေမှာပဲဟာ”

“ဟင်. . . နာမည်ကြီးကလည်း၊ ဘယ်ဟာပဲခေါ်ခေါ်. . .
အိမ်ထဲမှာ ဖွတ်သွပ်ဖွတ်သွပ်နဲ့”

“ဖွဲ့. . . ဂတုံး. . . အဟိဟိ. . . ဟားဟားဟား ခစ်ခစ်ခစ်”

“ဂတုံးတဲ့. . . ခိခိခိ”

မယ်ယမင်းမနဲ့ မူယာမျိုးခင်တို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
အဝေးခေါ်ကြည့်ပြီး တခိခိ တခစ်ခစ် ဖြစ်နေကြပေမယ့်. . . သက်

သက်ခင်ကတော့ အလိုမကျသလိုမျက်နှာနဲ့ ကတုံးပြောင်နေရာ
ထဲ ပီတုန်းရောင်ကေသာကို အဖြေရှာဖို့ စတင်လိုက်ပါတယ်။

“နေဝါဦး.. ရှင်က ဘာစိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ကတုံးနဲ့ နေနေရတာလဲ”

“အဟင်းဟင်း.. ဒါ ကမ္ဘာကျော်ဖက်ရှင်လေ၊ ခေတ်မီသူတိုင်း ကတုံးတုံးနေကြတာ မင်းတို့ သိနေမြင်နေတာပဲ၊ နာမည်ကြီး မင်းသမီးမင်းသားတွေလည်း ကတုံးဖက်ရှင် ဝင်ကြတယ်၊ ကမ္ဘာကျော်ဘောလုံးသမားတွေ ကတုံးတွေချည်းပဲ၊ အဆိုတော်တွေထဲမှာရော၊ ဒါ၊ ဘာဟုတ်သေးလဲ.. ဟိုတလောက ဂျာနယ်ထဲမှာ ဓါတ်ပုံနဲ့တကွပါလာတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ကတုံးမတွေကို တွက်ပြမယ်.. နာတာလီပို့တ်မန်၊ လူရှောင်ကင်း၊ ဆိုင်းယုခင်၊ ဟယ်လီဘယ်ရီ၊ အိန်ဂျယ်လီနာဂျီလီ၊ နင်ဂျင်း ဂျက်စီ.. ကာဘီးလ်၊ ဆူယန်း၊ ဘရစ်တနီစလီးယား၊ ဆန်းဖေးဖေး”

“အမလေး.. တော်ပါတော့.. ကတုံးမီးနေလရယ်”

“ဘုန်းမီးနေလပါကွ.. နာမည်တော့ မဖျက်နဲ့ကွာ”

“ကောင်းပြီ.. ဒါဆိုလည်း ရှင်ရဲ့ကတုံးဇွဲကာကို ရပ်လိုက်တော့၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုဂတုံးလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်.. ဟုတ်ပြီလား”

“ရတယ်.. အားနာလို့ ဟောင်ကောင်မင်းသား ယူဘရိုင်းနားလို့ပဲခေါ်ခေါ် ဖြစ်တယ်”

“ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လိုက်တာနော်.. တကယ်ပါပဲ၊ အဲသလောက် ဂတုံးဖက်ရှင်ကို ကြိုက်နေရင် ဘာလို့ ဒီဆံပင်အတူ

ကြီးက စွပ်လာတာလဲ”

“ဒါလား”

ဂတုံးမောင်က ပြီးယောင်ယောင်လေးနဲ့ ပေါင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ ဆံပင်အတူအံ့ကို မပြလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ဒါဟာ ဦးထုပ်တစ်လုံးပါပဲ၊ အပြင်ထွက်ရင် နေပူမိမှာစိုးလို့ ခေါင်းဆောင်းထားတယ်၊ အရိပ်အောက်ရောက်တော့ ချွတ်ထားတယ်.. ဘာထူးဆန်းလို့လဲ၊ ဒီလိုဦးထုပ်တွေ ကိုယ့်အိမ်မှာအများကြီးပဲ”

သက်သက်ခင်တို့အုပ်စု.. ကိုယ်စီ.. တွန့်ခွံပြီး ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ မှာထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးသုံးပွဲ ရောက်လာပြီး ချပေးတဲ့အတွက်.. သုံးယောက်သား အားရပါးရ ဆွဲကြပါတော့တယ်။

ဒါကို ဘုန်းမီးနေလ ကြည့်ပြီး ပြီးတယ်။ ပြီးမှ မျက်နှာကို စာည်တည်ကြီး လုပ်ပြီး.. ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ လွှမ်းနေတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်..

“ငါ့ဘဝမှာ အမုန်းဆုံးကို ပြောပါဆိုရင် အိုးဘဲဥပဲ၊ အိုးဆဲဥကို အားပါးတရ စားနေတဲ့သူကိုမြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်နှောအောင် ခံစားရတယ်”

သုံးယောက်သား ကြောင်တောင်တောင်မျက်လုံးတွေနဲ့

ခေါင်းဖော်ကြည့်ကြတယ်။

“ဟိုတမြန်မနစ်က ငါနဲ့ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း အောင် ထွန်းဆိုရင် အိုးဘဲဥကို အရမ်းကြိုက်တာ၊ တစ်ခါစား နှစ်လုံးပဲ၊ သိပ်မကြာဘူး အစာအိမ် သွေးကြောပေါက်ပြီး သေသွားတယ်၊ နောက်တစ်နှစ်ကျတော့ မွန်လေးဖိုးကျော် အိုးဘဲဥစားရင်း လည် ပင်းနင်ပြီး အသက်ရှူရပ်သွားပြီး သေတယ်”

မယ်ယမင်းတို့သုံးယောက် မျက်လုံးနည်းနည်းပြူးလာ တယ်၊ မူယာမျိုးခင်ဆိုရင် ပါးစပ်ထဲ မဝါးရသေးဘဲ ငုံထားတဲ့ . . အိုးဘဲဥခြမ်းကြီး ပလွတ်ခနဲ ပြန်ထွက်လာပြီး ပန်းကန်ထဲ ဘတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။

“ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးပါ၊ အိုးဘဲဥနှစ်လုံးနဲ့ မုန့်တစ်ပွဲ မှာစား ပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတာ လမ်းပေါ်လည်းအရောက် ဘရိတ် ပေါက်လာတဲ့ကားက ဝင်ဆောင့်တာ ပွဲချင်းပြီးပဲ . . .”

နောက်တစ်ယောက်က မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းပါ၊ သူ လည်း အဲသလို နှစ်လုံးတစ်ပွဲ စားပြီးအပြန် အဲဒီနေ့ည အိပ်လိုက် တာ တစ်သက်လုံး မနိုးတော့ဘူး၊ ခုထက်ထိတော့ အသက်ရှင်နေ သေးပေမယ့် မနိုးသောအိပ်ခြင်းနဲ့ပဲ အိပ်နေတာလေ၊ ဆရာဝန် ကတော့ ကိုမာရောဂါလို့ ပြောတာပဲ”

သုံးယောက်သား လက်ထဲက ဇွန်းတွေချပြီး ပန်းကန်နဲ့

ခပ်ခွာခွာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

“တိုက်ဆိုင်တာပဲလားဘာလား ကိုယ်လည်း မသိတော့ ဘူး၊ အိုးဘဲဥနှစ်လုံးနဲ့ စားတဲ့သူတိုင်း ဒီလိုတွေ ဖြစ်သွားတယ်၊ အခုလည်း မင်းတို့စားပြန်ပြီ၊ ငါ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ . . . တ တယ်ပါ”

သူမတို့သုံးယောက်ထဲက မူယာမျိုးခင် မခံစားနိုင်တော့ပဲ ခွင့်ထွက်လာတယ်။

“ရှင်ဟာလေ . . . ကတုံးပြောင်သလောက် မျက်နှာအ တော်ပြောင်တဲ့လူ၊ သူများစားနေသောက်နေတာကို မနာလို ခုခိုဆိုမှ လျှောက်ပြောတယ်”

“အေးလေဟယ် . . . တကယ်ပါပဲ”

“ရှင် အဲသလောက် မုန်းနေရင်၊ နာနေရင် အိုးဘဲဥနဲ့ တူတဲ့ ရှင့်ဂတုံးကြီးကိုပါ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ပါတော့လား”

“ကိုယ်လည်း စဉ်းစားမိပါတယ်၊ နှမြောတာနဲ့ ဒီအတိုင်း ထားထားလိုက်ရတာ”

“ဘာ! . . .”

“ပြန်မယ် လက်စင်၊ ကြာရင် ငါဖြတ်ရိုက်မိလိမ့်မယ်”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . နေဦး၊ မင်းတို့ အိုးဘဲဥတွေ စားထား တဲ့နော်၊ ကိုယ်လည်း တကယ်ပြောနေတာ၊ ဘာဖြစ်လာမလဲ ဆိုဘူး၊ ကိုယ် စိတ်မချဘူး၊ အတူတူ ပြန်ကြမယ်၊ ခဏလေးပဲ

၃၆ နတ်ရွာစိုး

စောင့်... ”

ဆိုတော့ သက်သက်ခင်တို့ တွန့်သွားပြီး မလုပ်ရဲကြဘူး၊
အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဘုန်းမီးနေလက စားပွဲထိုးကို ခေါ်ရှင်းလိုက်
တယ်။

“ညီလေး ဘယ်လောက်ကျလဲ!”

“သုံးထောင့်တစ်ရာပါခင်ဗျာ”

ထိုအခါ ဘုန်းမီးနေလက တစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေး
လိုက်ပြီး...

“ကျန်တာ အစ်ကိုနာမည်နဲ့ အကြွေးမှတ်ထားပေးပါ
လားကွာ”

“ဗျာ!... ”

“အစ်ကိုမှာ ပိုက်ဆံတကယ်မပါလို့ပါ၊ ဒီက သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ ဒီလိုလာဆုံရမှန်း မသိလို့ ပိုက်ဆံထည့်မလာဘူးလေ...
အဲ့ဒါကြောင့်ပါ”

“မရဘူး အစ်ကို”

“လုပ်ပါကွာ... အကူညီတောင်းတာပါ”

သက်သက်ခင်တို့ ရှက်မွန်ပြီး ဘေးဘီကိုပါ မျက်နှာထူထူ
နီနီကြီးတွေနဲ့ မလုံမလဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီနောက် သက်သက်ခင်က လေသံအုပ်အုပ်နဲ့...

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီရပ်ကွက်မှာ ဘယ်ဆိုင်မှ

ချစ်ရင်မြီမြီမြီနေ ၃၇

အကြွေးမရောင်းဘူး”

“ကိုယ့်မှာမှ မပါတာ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ!”

“ဒုက္ခပါပဲ... ကဲ... ရော့ရော့... သုံးထောင်နော်”

သူမ ထရပ်ပြီး... ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲက တစ်
ထောင်တန်သုံးရွက် စိုက်ထုတ်ပြီး စားပွဲထိုးလေးကို ပေးလိုက်
တယ်။ ပြီးတာနဲ့ သုံးယောက်သား ရှက်ရွံ့နီမြန်းနေတဲ့မျက်နှာနဲ့
လစ်ကုန်ကြပါတယ်။

ဘုန်းမီးနေလလည်း ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့
ဘဲ တခွီးခွီးနဲ့ ရယ်တော့တယ်။

(ငတိမတွေ... ငါ့ကိုများ အဟတ်ဟတ်...)

အချစ် အမုန်း
ဤနှစ်လုံးကို
သုံးတတ်လျှင်
ဥပဒ်ဝင်သည်။
ဆင်ခြင်နိုင်မှ
တော်ကာကျမယ်...
ချစ်တယ်ပြော
"ကြိုက်တယ်ပြောခဲ့"
ဖုန်းတုအခါ
"လမ်းခွဲမှာ"ဆို
မိလိုသာသုံး
ဤနှစ်လုံးကြောင့်
အရှုံးနည်းကာစိတ်ချမ်းသာ၏။
မှတ်ဘိတစ်သက်တာ...

အပိုင်း(သုံး)

ဘုန်းမီးနေလရဲ့ဘဝမှာတော့ မိခင်ဒေါ်မီးမီးရဲ့ ဝမ်း
ကြားတိုက်မှာ သန္ဓေယူစဉ်ကာလကတည်းက . . ဘုန်းမီးနေလ
တောက်ပခဲ့တယ် ဆိုရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ . . သူ့ဖခင်
နှစ်ဘုန်းနဲ့ မိခင်ဒေါ်မီးမီးတို့ ကြင်စဉ်းဖုန်းမောင်နဲ့ဘဝက အ
သွင်တို့ ဒုက္ခရောက်ကြတယ်။ နှစ်ဘက်မိဘတွေ ကြီးပွားချမ်း
သာပြပေမယ့် စီးပွားပြိုင် ရန်ဘက်တွေဖြစ်နေလို့ သူတို့နှစ်

ယောက် ချစ်ကြိုက်ကြတာကို နှစ်ဘက်စလုံးက တူးတူးခါးခါးငြင်း ဆန်ကြတယ်။

ဆိုးတာက . . ကျောင်းပြီးရင် နှစ်ဘက်မိဘတွေ ကိုယ့်လူ ကိုယ်အရသိမ်းပိုက်ပြီး ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် သဘောတူပေး စားကြဖို့ စီစဉ်ထားကြတဲ့အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းမပြီး ခင် နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြပြီး . . အောင်ဘန်းက သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ လိမ္မော်ခြံမှာ သွားနေကြတယ်။

အလုပ်ကိုလည်း ခြံထဲမှာပဲ ခြံအလုပ်သမားအဖြစ်နဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး လုပ်ကိုင်ပြီး နေထိုင်စားသောက်ကြ တာဟာ (၅)နှစ်လောက် ရှိမလားပဲ။ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ မိဘတွေက တော့ သားပျောက်သမီးပျောက်ရှာရင်း မာန်တွေမာနတွေ ပြုတ် ကျကုန်မလား မဆိုနိုင်ဘူး။

နှစ်ဘက်စလုံးအတွက် တစ်ဦးတည်းသော သားသမီး တွေဆိုတော့ကာ ရူးမတတ်ဖြစ်ကုန်ကြပြီး . . သားသမီးတွေအ တွက် မာန်မာနလက်နက်နဲ့ ခမည်းခမက် ငြိမ်းချမ်းရေး လဲလှယ် လိုက်ကြရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘုန်းမီးနေလကို ကိုယ်ဝန်လွယ်နေရပြီ။

“နှစ်ဘက်မိဘ အဆင်ပြေသွားကြပါပြီ၊ သားနဲ့သမီး အ မြန်ပြန်လာပါ”

ဆိုတဲ့ သတင်းစာကြော်ငြာကို တစ်လလုံး ထည့်တော့မှ

ဦးမြဘုန်းနဲ့ ဒေါ်မီးမီးတို့ သိကြပြီး ပြန်လာကြတယ်။ ဒီတော့မှပဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့ ခြံလုပ်သားဘဝက လွတ်ကြပြီး စည်းစိမ်ချမ်း သာ ပြန်ရလာကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးမြဘုန်းက ဒါဟာ ငါတို့ တလေးရဲ့ကံပဲ။ ယောက်ျားလေး မွေးရင် ‘ဘုန်းမီးနေလ’ လို့ . . အမည်ပေး။ မိန်းကလေး မွေးရင် ‘မြတ်ဇာတာ’ လို့ပေး . . လို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

အာထရာဆောင်း ရိုက်ကြည့်တော့ ယောက်ျားလေး ဆိုတာနဲ့ပဲ မမွေးခင်ကတည်းက မောင်ဘုန်းမီးနေလ ဖြစ်နေခဲ့ တော့တာလေ။

သူ့ကံဇာတာက တကယ်လည်း တောက်ပပါပေရဲ့ . . မိဘတွေ ခွဲဝေပေးတဲ့စီးပွားက . . သူတို့လင်မယားလက်ထဲမှာ အူယားဖားယားကို တက်လာကြတာကလား။ အဲဒါကြောင့် . . ဘုန်းမီးနေလဘဝမှာ ဘာမဆို လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ခဲ့တာ။ နှစ်ဘက်အဘိုးအဘွားကလည်း မြေးဦးကြီးကို ချစ်မှချစ်။

အဲဒါကြောင့်ပဲ ဘုန်းမီးနေလ (ခေါင်းတုံး) ကတုံးဖြစ်သ လား မဆိုနိုင်ဘူး။ မိဘတွေရော အဘိုးအဘွားတွေပါ ပိုက်ဆံရှိ တော့ အမြင်ရှိတယ်၊ သူတို့သား သူတို့မြေးလေးက ဆံပင်အ ဖြောင့်နဲ့မှ လိုက်ဖက်တာဆိုပြီးဖြောင့်၊ အဖြောင့်နဲ့ ကြည့်ရတာ နှိုးတော့ ကောက်၊ ကောက်တာတောင် အကြေကောက်နဲ့ အခွေ ကောက်ကို နှစ်အပိုင်းအခြားနဲ့လုပ်ပြီး ကြည့်ကြ ချစ်ကြတယ်။

ပင်ကိုယ်ကလည်း လူချောဆိုတော့ ဆံပင်ကို ဘယ်လို ထားထား လှနေတာပဲ၊ ခက်တာက မိဘအဘိုးအဘွားတွေကြား မှာ အလှကြည့်အရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်နေတဲ့ ဘုန်းမီးနေလက. . အရုပ်မဟုတ်တော့ ခံနိုင်ရည် မရှိဘူး။

ဆံပင်ကို ကောက်ကောက်ဖြောင့်ဖြောင့်. . လုပ်ချင်တာ လုပ်၊ ဆိုင်မှာ အချိန်ပေးပြီးလုပ်ရ. . လုပ်တိုင်းလည်း အပူပေး တိရိယာနဲ့ ဆေးတွေနဲ့လုပ်ရတော့ ဦးရေပြားတွေ ကြိမ်းပြီး မီး လောင်ဖုလို အနာတွေတောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း ကြာရင် ဦးရေပြားကင်ဆာ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ ခြိမ်းခြောက် လိုက်တော့မှပဲ လူကြီးတွေ လန့်ဖျပ်ပြီး ဘုန်းမီးနေလ ခေါင်းကို အရုပ်လုပ်တမ်း ကစားတာ ရပ်သွားကြတယ်။

ဘုန်းမီးနေလကိုယ်တိုင်လည်း အခွင့်အရေးရတုန်း ခေါင်း ကို ပြောင်အောင် တုံးပစ်လိုက်တယ်။ ဒါတောင် ဒီတစ်ခါ ဆံပင် ပြန်ပေါက်လာရင် မဟော်ဂနီရောင်လေး ဆိုးပြီး အဖြောင့်လေးပဲ ထားခိုင်းတော့မယ် လုပ်နေလို့. . နေလခမျာမှာ ဆံပင်အပေါက် မခံရဲဘဲ လက်နဲ့စမ်းပွတ်ကြည့်လို့ ကြမ်းရှရှ ဖြစ်လာတာနဲ့ ဆိုင် သွားပြီး ရိတ်ခိုင်းတော့တာပဲလေ။

ခုတော့. . . ကျောင်းလည်းပြီး၊ လူကြီးလည်း ဖြစ်လာလို့ အိမ်ကလူကြီးတွေ သူတို့အရုပ်ကလေးကို လူလုပ်ခိုင်းဖို့ အတွေး ဖြစ်လာကြတယ်။

အိမ်ထောင်ချပေးမယ်။ အဘိုးနဲ့အဘွားက သူတို့ မသေ ခင် မြစ်ကလေးတွေ ထိန်းသွားချင်သေးတယ်ဆိုလို့ နေလ စိတ် ညစ်ပြီး အရေးဆိုရတယ်။

ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက် ကိုယ်တိုင်ရှာမယ်။ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေး ရှာနိုင်အောင်. . တစ် ယောက်တည်း သီးသန့်ခွဲနေမယ်လို့ တောင်းဆိုတဲ့အတွက် ခုလို ဒီရပ်ကွက်မှာ အိမ်ဝယ်ပြီး နေခွင့်ပေးလိုက်ရတာပါ။

ဒါတောင် ချက်ရေးပြုတ်ရေးနဲ့ အိမ်စောင့်အိမ်ဖော်တွေ လေးယောက်လောက် ထည့်ပေးလိုက်လို့ နေလ သုံးယောက်ကို ပြန်လွှတ်ပြီး သူငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို လုပ် ထေးတဲ့ ဦးထော်တစ်ယောက်ပဲ ချန်ထားလိုက်တယ်။

အစားအသောက်ကတော့ အိမ်မှာလောက် မပြည့်စုံ မ တောင်းပေမယ့် ဒီလိုလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရနေတာ ကို နေလ သဘောကျတယ်။

ပိုပြီးသဘောကျတာက သူ ဒီရပ်ကွက်ကိုရောက်ပြီး တစ် ထပ်ညှိတဲ့နေ့မှာပဲ ရင်ထဲထိတဲ့ အပြုံးပွင့်လေးတစ်ပွင့် ကောက်ရ လို့တာကိုလေ. . .

“နေလရေ”
“ဗျာ. . . ဦးထော်”

နေ့ခင်းဘက် တစ်ရေးလောက် အိပ်ပြီး အိပ်ရာနီးလာ

သော်လည်း အပြင်မထွက်ချင်သေးလို့ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ စာဖတ်
ရင်း ဆတ်နှပ်နေတုန်း အခန်းအပြင်ဘက်ကနေ ဦးထော် လာ
ခေါ်လို့ သူထွက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဘာလဲ ဦးထော်”

“ခြံရှေ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊
မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့”

နေလ မျက်မှောင်ကြုံ စဉ်းစားရင်း အပေါ်ထပ် လေသာ
ဆောင်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“အဟတ်... ငါ့ရဲ့အပြီးသခင်မလေးပါလား!”

သူပြန်လျှောက်လာပြီး...

“ဦးထော်... သူ့ကို အထဲဝင်ခိုင်းပြီး ဧည့်ခန်းက စောင့်
ခိုင်းလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ရေချိုးပြီးမှ ဆင်းလာမယ်၊ အအေးဖြစ်ဖြစ်
တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးထားလိုက်”

“အေး... အေး...”

နေလ အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး ရေချိုးအဝတ်အစားလဲနဲ့
ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာသွားတယ်။ သူဆင်းလာတော့ မရယ်
မပြုံးဘဲ ဆက်တီထိုင်ခုံမှာကုန်နေကြီးနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ သက်သက်
ခင်ကို အားနာဟန်နဲ့ ပဋိသန္ဓာရစကား ဆိုလိုက်တယ်။

“ဆောရီး... ကိုယ် နည်းနည်းကြာသွားတယ်ထင်တယ်”

“ရတယ်”

“ဒါနဲ့ တခြားကိစ္စရှိလား... အလည်သက်သက်လား
မင်း ကိုယ့်ကိုရန်တွေ့ပြီး ထွက်သွားတာဆိုတော့ အလည်လာ
တာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့... ရှင့်ရဲ့ကျိန်စာကြောင့် ကျွန်မ
ညီမမူယာ ဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီ”

“ဘာ!... ဘာ!... ဘယ်လို”

“အိုးဘဲဥလေ... ဟင်း... အဲ့ဒါကို မကျေနပ်လွန်းလို့
ရှင့်ဆီရောက်လာတာ”

နေလ ကတုံးပွတ်ပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်ပစ်ချင်
သော်လည်း မရယ်နိုင်ဘဲ...

“သေချာတာတော့ အိုးဘဲဥကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တခြား
ဖြစ်ချင်တဲ့ ရောဂါလက္ခဏာကြောင့်လို့တော့ ကိုယ်ပြောနိုင်တယ်
ဗွား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ် အဲ့ဒီတုန်းက ပြောခဲ့တာဟာ
ငြင်းတို့ကို နောက်ပြောင်ချင်စိတ်သက်သက်ပဲ... ဘာမှ တကယ်
မတုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်တာဝန်မကင်းဘူးလေ”

“ကောင်းပြီ... ကိုယ် ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးရမလဲ”

“အခု အရေးပေါ်... သျှင်ပါကူမှာ တံင်ထားရတယ်၊ ရှင့်
ထိတ်ကြည့်သင့်တယ်၊ လိုအပ်ရင် ကုသစရိတ် မျှပြီးကျခံပေး...
အဲ့ဒါမှ ကျွန်မကျေနပ်နိုင်မယ်”

နေလ စိတ်ရှုပ်သလိုမျိုး ကတုံးကို ကုတ်ပစ်ပြီး ထိုင်နေရာ မှ ထလာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် သူ့ရဲ့သီးသန့်အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး မဟော်ဂနီရောင် အခွေကောက်ဆံပင်တုကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် အုပ်စွပ်၊ အံ့ဆွဲထဲက ဖုန်းနဲ့ပိုက်ဆံတချို့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ထွက်လာတယ်။

“သွားစို့”

အပြင်ထွက်လာတော့ ဦးထော် ကားရေဆေးနေတာတွေ့တယ်။

“ပြန်မှပဲ ဆေးတော့ ဦးထော်၊ ကျွန်တော် ကားသုံးစရာရှိတယ်”

“အေး... ယူသွားလေ”

အဲဒီနောက် သူမ ဝင်ထိုင်ဖို့ ရွှေခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လို့ ဝေခနဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ လေးကို ရင်ခုန်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူ ကားရေက ပတ်ပြီး ယာဉ်မောင်းနေရာဘက် လျှောက်တော့... ဦးထော်က တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောတယ်။

“မင်းရှာတာ မြန်သားပဲနော်”

“အင်တာနက်ခေတ်လေ... မြန်မြန်ပဲ”

အိမ်စဉ်ခန်းထဲက ထွက်လာကတည်းက ကားထဲဝင် ထိုင်တဲ့အထိ သူမ-မသိမသာလေး လိုက်ကြည့်နေတာကို နေလ

သတိထားမိနေတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ရင်း မေးလိုက်တယ်။

“မနေ့ကဦးထုပ်နဲ့စာရင် ဒီနေ့ဦးထုပ်က ပိုမိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“မသိဘူး... စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ရပါတယ်... ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ၊ ကောင်းပါတယ်... မသိမသာလေး ခိုးခိုးကြည့်ပေါ့နော့”

သက်သက်ခင် အတော်မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားပြီး ပြုခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ ဒါကို နေလက ပြခနဲ ပြီးပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ခွီးခနဲ ရယ်ဖြစ်ကြတော့တယ်။

အဲဒီနောက် သက်သက်ခင်က ပင့်သက်ပါးလှလေး ရှိုက်လှပြီး...

“ရှင့်ကို ကြည့်ရတာ သောကမရှိသလိုပဲနော်”

“မင်းမှာရော ရှိလို့လား”

“ရှင်နဲ့ နှိုင်းစာရင်တော့ ရှိမယ်ထင်တာပဲ”

“ကိုယ်ကတော့ ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်တာ များတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုလေ... သောကကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ရင်...”

သောက ဖြစ်သွားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲသလိုပဲ... စိတ်ညစ်စရာ

ကြွလာရင် စိတ်ပျော်စရာနဲ့ အမြန်ဆုံး လဲလှယ်ပစ်လိုက်တယ်”

သူမက ရယ်ဟဟလေးနဲ့. . .

“အင်းလေ. . . အဲသလို လုပ်တာကလည်း လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိဦးမှကိုး. . . ကျွန်မလို မိဘမရှိ အလုပ်အကိုင်အ တည်တကျမရှိ. . . ငွေကြေးဥစ္စာ ကြွယ်ဝမှုမရှိဘဲ. . . ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ရဲ့အရိပ်မှာ မှီခိုနေရတဲ့သူအတွက် အဲဒီနည်းလမ်းက သိပ် အဓိပ္ပါယ် မရှိသလိုပဲ”

ရုတ်တရက် သိလိုက်ရခြင်းအတွက် နေလ အတော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး သူမကိုလည်း ကရုဏာသက်တဲ့မျက် လုံးတွေနဲ့ ကြည့်မိတယ်။ ဒါကို သူမ သတိမထားမိဘဲ ပြောလက် စအတိုင်း ရှေ့ကို ငေးငေးလေးကြည့်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“အခုလည်း မူယာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆူလိုက်တာ. . . တအားပဲ”

“ကိုယ် အခုလို လိုက်ကြည့်တာမျိုး၊ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ပေး တာမျိုးကိုရော မင်းဦးလေးနဲ့အဒေါ်က ခွင့်ပြုပါ့မလား”

“ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း တွေထဲမှာလည်း ရှင့်ကိုမမြင်ဖူးဘူးလေ၊ အခုက ဦးနဲ့အဒေါ် ဆေးရုံမှာ မရှိတော့ဘူး. . . ပြန်သွားကြပြီ၊ ဟိုမှာ ယမင်းရယ် ထက်ထူးရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်”

“အခြေအနေရော စိုးရိမ်ရလား!”

“ပထမတော့ ခွဲခန်းထဲ သွင်းဖို့အထိ ပြင်ဆင်ထားတာ၊ အခုက အခြေအနေကောင်းလာလို့ စောင့်ကြည့်ရတဲ့အစီအစဉ်ပဲ လို့ ပြောတယ်”

“တိုက်ဆိုင်မှု ဖြစ်တာအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းဘာမှမဖြစ်တာပဲ တော်လှပြီ”

“အိုး. . . ဘာဆိုင်လို့လဲ!”

“မင်းက. . . ငါ့ရဲ့အပြိုးအလှပိုင်ရှင်လေ၊ ငါက မင်းရဲ့ တတုံးဘဝပိုင်ရှင်”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်. . . ငတုံးဘဝပိုင်ရှင်ပါ”

“ဘယ်လိုတုံးတုံး. . . ကတုံး. . . ဂတုံး. . . ငတုံး အတူတူပဲ မဟုတ်လား”

“မသိဘူး”

နေလ ပြုံးလိုက်ပြီး ဆေးခန်းရှေ့ ကားပါကင်နေရာမှာ ဝင်ရပ်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကားထဲက ထွက်လာတာ တို့ မြင်လိုက်တဲ့ ထက်ထူးတစ်ယောက်တော့ ရင်ညွှန့်ကို ဖနောင့်နဲ့ အပေါက်ခံလိုက်သလို. . . အွန်ခနဲ မမြည်သည့်တိုင် အတော့်ကို အိမ်မ့်သွားတယ်။

(ဒီကောင်ဘာလဲဟ. . . ဘယ်ကကောင်လဲ)

အဝင်ဝမှာ ကြောင်ကြောင်ကြီး ရပ်ကြည့်နေတဲ့ထက်ထူး သို့ သူမတို့ ရောက်လာတော့ သူမက. . .

“ဟဲ့... ထက်ထူး... ဘာထူးလဲ!”

“ဘာမှမထူးဘူး... ပျင်းလို့ အပြင်ထွက်ထိုင်နေတာ”

“ယမင်းရော အဲ့ဒီမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

သက်သက်ခင် မေးသမျှ တိုပြတ်ပြတ်ဖြေပြီး မျက်လုံးတွေက နေလဆီမှာ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ပို့လွှတ်ထားလို့ သက်သက်ခင် စိုးရိမ်သွားပြီး...

“ဟဲ့!... အဲ့ဒါ”

နေလ လက်ကာပြလိုက်တဲ့အတွက်... သက်သက်ခင် စကား ရှေ့မရောက်ဘဲ... နေလကိုယ်တိုင် ထက်ထူးရှေ့ ရောက်သွားတယ်။ အဲ့ဒီနောက် သူ့ခေါင်းက ဆံပင်အတုကို ဆွဲချွတ်ပြီး ကတုံးပြောင်ပြောင်ကို တဖတ်ဖတ် ပုတ်ပြလိုက်တယ်။

“မှတ်မိပြီလား”

အဲ့သလို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ကတုံးကြောင့် ထက်ထူး မျက်လုံးတွေ လင်းကျယ်လာပြီး...

“ဪ... ကတုံး”

“အေး... ဟုတ်တယ်... မင်းဘကြီး”

“ဘာကွ”

“ဘာကွ မလုပ်နဲ့၊ ဆေးရုံရှေ့မှာ အနာတရဖြစ်ရင် ပစ်တင်လိုက်ရုံပဲ၊ ငါ လူမမာ လာကြည့်တာ... ပြဿနာမရှာနဲ့၊ လာ

သွားမယ်”

နေလ ခပ်တည်တည် ဖိဟောက်ပြီး ထက်ထူးကို ပန်းဖက်ခေါ်သွားတယ်။ ထက်ထူးလည်း ကတုံးရဲ့လက်ဆကို သိပြီးသား ဆိုတော့ မကျေနပ်လည်း ပေကပ်ကပ်နဲ့ အသာလိုက်လာခဲ့ရတယ်။

အဲ့သလို နှစ်ယောက်အဆင်ပြေသွားတာ မြင်မှပဲ သက်သက်ခင်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။

လူနာခန်းထဲကိုဝင်လာတဲ့ နေလကိုမြင်တော့ မူယာ လန့်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထထိုင်တယ်။ ပြီးမှ သူ့ဘာသာ ဗိုက်ကလေး နှိပ်ပြီး ပြန်လဲသွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖြူဖျော့ဖျော့နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့တော့ ညည်းရှာတယ်။

“စုန်းထီးကြီး... သေနာကြီး... အား... အင့်!”

ယမင်းယုမောင် အားနာပြီး တိုးတိုးသတိပေးတယ်။

“ဟဲ့!... ကြားသွားဦးမယ်”

“ကြားပါတယ်ကွာ... လူနာစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ၊ ခြောက်သလိုသာပြော၊ စုန်းထီးကြီးမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကဝေထီးကြီးလို့ ပြောလည်း ရတယ်”

နေလ ပြောရင်းနဲ့ ယမင်းယုမောင် ထိုင်နေတဲ့ခုံတန်းရှည်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

မူယာ မဖြေဘဲ ပေကပ်နေလို့ ယမင်းက...

“ဟဲ့!... မေးနေတယ်လေ”

“မဖြေချင်လို့ မဖြေတာဟာ... ဘာဖြစ်လဲ”

နေလ ပြီးလိုက်ပြီးမှ...

“ဪ... သက်သက်ခင်၊ စောစောက ဆရာဝန်ကြီး ပြောတာ ဒီညခွဲစိတ်ခန်းသွင်းဖို့ကိစ္စ သွေးလိုမယ်လို့ ပြောတယ် နော်”

နေလစကားကြောင့် မူယာမျိုးခင် ခုတင်ပေါ် ဝုန်းခနဲထ ထိုင်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့...

“ငါ မခွဲဘူးနော်၊ ဘာဆိုလို့ ခွဲရမှာလဲ၊ မခွဲဘူး... ဒါပဲ”

“လိုအပ်လို့ပေါ့ ကောင်မလေးရယ်၊ သက်သက်သာသာ နေပါ”

“အို... ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး... လာမပြောနဲ့၊ လက်စင်... ငါ မခွဲဘူးနော်၊ ခွဲမယ်ဆို အခု ဆေးရုံဆင်းမယ်”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ တော်ကြာ မင်းစားထားတဲ့ အိုးဘဲဥကြီး အိမ်ရောက်မှ ပလွတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“မသိဘူးဟာ... မခွဲဘူး၊ ငါမခွဲဘူးနော်... ဒါပဲ”

“မင်းအခြေအနေ မင်းအသိဆုံးပဲလေ”

“အိုး... သိပ်သိတာပေါ့၊ အခုတောင် ဘာမှမဖြစ်တော့ တဲ့ဟာ၊ ဘာဆိုလို့ ခွဲရမှာလဲ”

သက်သက်ခင် ပထမတော့ ကြောင်အပြုံး စိုးရိမ်သလို ဖြစ်သွားတယ်။

ပြီးမှ... ဘုန်းမီးနေလ အတည်ပေါက်နဲ့ အစ်အောက် နေမှန်း သိလာလို့... ဘုန်းမီးနေလကို အသာလက်တို့ပြီး အပြင် ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တယ်။

အခန်းအပြင်ရောက်မှ...

“အရမ်းကြီးလည်း စမနေနဲ့၊ မူယာက အစွဲအလမ်းကြီး တဲ့သူဆိုတော့ နောက်ထပ်ရောဂါထပ်တိုးနေဦးမယ်”

“ကိုယ်သိတယ်... အဲ့ဒါကြောင့် အခြေအနေအမှန်ကို သိအောင် ကိုယ်တမင်နောက်နေတာ၊ အခုကိစ္စက စိတ်က ဖြစ်တာပါ တကယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်လည်း နောက်ဆို သတိထား ရတော့မှာပေါ့။

ကဲ... ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ကြ မယ်၊ မလိုအပ်တော့ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ ပြန်ကြိုသွားပေးမယ် လေ”

နေလနဲ့ သက်သက်ခင်အခြေအနေကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ထက်ထူးတစ်ယောက် အူနုပုရွက်ဆိတ်တိုက် သလို ပျာပျာလူးနေလို့ ယမင်းက...

“နင်ဘာကြည့်နေတာလဲ!”

“ဟိုနှစ်ယောက်လေဟာ... အခုလည်း ဘယ်သွားကြပြန်လဲ မသိဘူး၊ ငါတော့ ဒီကတုံးကို မျက်စိနည်းနည်းနောက်နေပြီ”

“ဘာလဲ... နင့်ရဲ့ လက်လက်စင်ကို လုသွားမှာစိုးလို့လား”

“အမှန်ပဲ ယမင်းရာ၊ အခုတောင် ငါမခံစားနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆို ငါ အနစ်နာခံပေးရမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကတုံးကို ငါကြိုက်လိုက်မယ်လေ”

“ဟင်... တော်ပါဟာ၊ အဲသလိုကြီးတော့ မကောင်းပါဘူး၊ နင့်စိတ်က မပါဘဲနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး... ငါ တကယ်စိတ်ပါတာ၊ သူ့ကို... ငါ သဘောကျတယ်”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ လူမမာ မူယာမျိုးခင်လည်း သူတို့အနားရောက်လာတယ်။

“နင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ငါ့ကို ခွဲစိတ်ဖို့ကိစ္စလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ... နင့်ဘာသာ ခုတင်ပေါ် သွားလို့

နေစမ်းပါ”

“မလို့နိုင်ပါဘူး... ငါ့ကို ခွဲမယ်စိတ်မယ် လုပ်လို့ကတော့လုံးဝလက်မခံဘူး”

“အေး... အေး... မခံနဲ့”

“အခု ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ကတုံးကိစ္စဟေ့... ကတုံး”

“အင်း... ပြောပါဦး၊ ကတုံးက ဘာဖြစ်သတဲ့တုန်း”

အသံရောလူပါ အခန်းထဲဝင်လာလို့... ထက်ထူး ပြောလက်စတန်းလန်းကြီးနဲ့ ရပ်သွားတယ်။

အဲဒီနောက် နေလက...

“ကဲ... ကတုံးကိစ္စ နောက်မှပြော၊ လောလောဆယ် လူမမာကို တစ်ယောက်ကခေါ်၊ တစ်ယောက်က ပစ္စည်းသိမ်းပြီး အားလုံး ကိုယ့်ကားနားမှာ သွားစောင့်ကြ၊ ကိုယ်နဲ့သက်သက်ခင်တို့ ဘီ(လ်)ရှင်းပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဘာ... ဘာအတွက်လဲ”

“မူယာမျိုးခင် ဒီမှာဆက်နေစရာ မလိုတော့ဘူးလို့... ဆရာဝန်ကြီးက ပြောလိုက်ပြီ၊ ဆင်းခွင့်လက်မှတ်လည်း ချပြီ”

“ဟင်... ဒါဆို ခွဲစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ အိုခေ... သွားမယ်၊ ဟဲ့... ယမင်း ပစ္စည်းတွေသိမ်းပေးလေဟာ”

မူယာမျိုးခင် တက်ကြွသွားတာကို ကြည့်ပြီး နေလတို့

၁၆ နတ်ရွာစိုး

ပြီးတော့ ဘီ(လ်)ရှင်းဖို့ ကောင်တာဆီ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

သည်တစ်ကြိမ်လည်း သက်သက်ခင်နဲ့နေလတို့ တွဲပြီး ထွက်သွားကြပြန်လို့ ထက်ထူးရင်ထဲ အောက်ဂလီအာလာပြီး ယမင်းကို လှမ်းအော်တယ်။

“ယမင်း”

“ဟဲ့... ဘာလဲ”

“နင့်ကတုံးကို နင် မြန်မြန်သိမ်းတော့ဟာ၊ ကြာရင် ငါ့လက်နဲ့ မိတော့မယ်”

“အေးပါဟာ... နင်ကလည်း”

တစ်သက်လုံးပါပဲ

တစ်ရက်ပြီးတာလေးနဲ့ အသည်းစွဲ...

တစ်ဝက်လောက် မမှန်းရင်တောင်

သေလောက်တဲ့အပြစ်...

တစ်စက်ကလေးပဲချစ်ချစ်

တစ်ခါလောက် ချစ်ခဲ့ပါ...

တစ်သက်စာပါကွယ်...

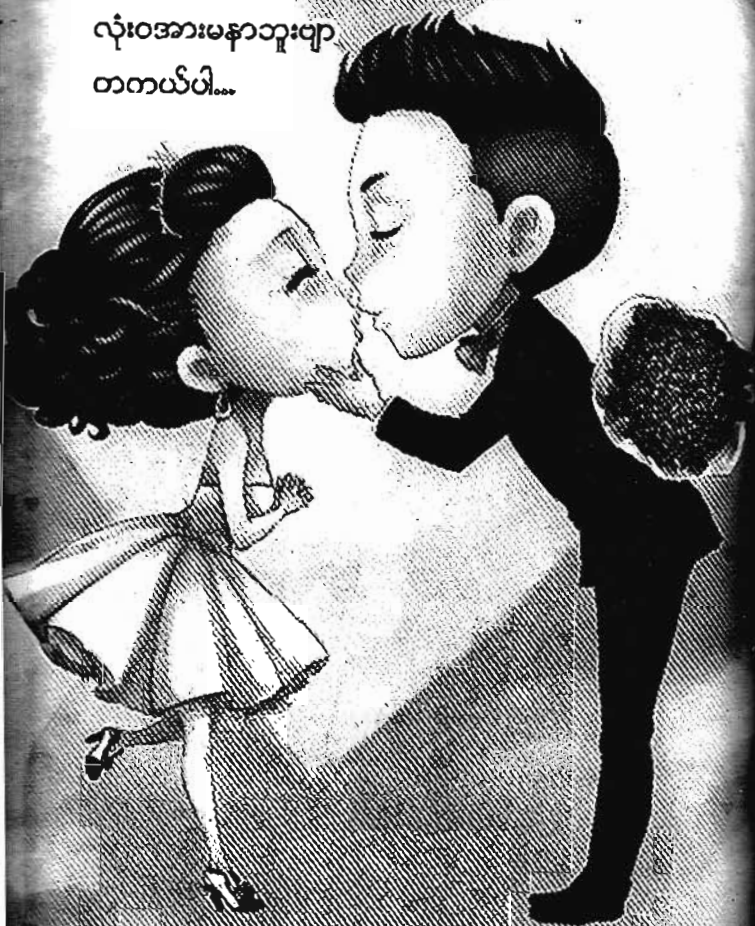
ကျွန်တော့်ရဲ့လူမှုဆက်သံရေးမှာ
အားမနာတတ်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်...

အဲဒါ...

ကျွန်တော့်ချစ်သူကို
ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊

အဲဒီကိစ္စမျိုးတော့

လုံးဝအားမနာဘူးချာ
တကယ်ပါ...

အပိုင်း(လေး)

ဒီနှစ်နေ့ရာသီရဲ့ ပူပြင်းချက်ကတော့ ဘွိုင်လာအိုးထဲဝင်
ပြီး မီးလှုံနေရသလိုပါပဲ။ အပြင်ပဲထွက်ထွက်၊ အိမ်ထဲမှာပဲနေနေ၊
သေရင် မီးသဂြိုဟ်တိုက်ထဲမှာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေမလဲလို့ တွေး
စရာ မလိုလောက်အောင်ပါပဲ။ အများအထင်ကတော့ ခုချိန်များ
အဲကွန်းခန်းလေးနဲ့နေရင် ဖိမ်ပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲကွန်းခန်းသန
ပြီး ရုတ်တရက် အပြင်ထွက်မိလို့ အပြင်က အပူရှိန်နဲ့ ထိတွေ့ပြီး

ဦးနှောက်ကြောပြတ်ကုန်၊ ဂိကုန်တာလည်း နာရေးကြောငြာထဲမှာ ဓနည်းမနောပါ။ အထူးသဖြင့် အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့တဲ့ သတ်ကြီးရွယ်အိုတွေ ဂရုစိုက်ပါလို့ ဆိုပေတဲ့ အပူဒဏ်ခံနိုင်တဲ့ လူငယ်တွေလည်း သတိလစ်ရင် ဂစ်ခနဲ ခံရမှာပါ။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ပရိသတ်တွေလည်း သတိရှိကြပါ။ . . အရိပ်အကာအောက်မှာ နတ်ရွာမိုး ဖတ်ပြီး ပြုံးရင်းရယ်ရင်း ပူတယ်ဆိုပြီး လည်ပင်းမှာ ရေပတ်ဝတ် တင်တာတို့၊ ရေထချိုးပစ်တာတို့ မလုပ်ကြပါနဲ့နော့။

အားရင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် အပင်လေးတွေ စိုက်ကြ . . ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ် အထွက်နည်းအောင် . . ကိုယ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်ပေးကြ။ ဒါဆိုရင် . . . ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကာကွယ်ရေးအစီစဉ်တွေ ရေးဆွဲချမှတ်နေတဲ့ . . ကမ္ဘာ့သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများ အစည်းအဝေးကို ကိုယ်သွားမတက်နိုင်လည်း ရပါပြီ။ အဓိကကတော့ ကိုယ်နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီး အရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲဖို့ ကိုယ့်မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိနေ၊ လူတိုင်း ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူနေဖို့ပါ။

ခက်တာက တစ်ပင်လောက်စိုက်ပြီး နှစ်ပင်လောက် ခုတ်လှဲနေတဲ့သူ ရှိနေတော့ ခွတော့ခပ်ကျကျပဲ။ ကိုယ့်ပရိသတ်တွေ အဲ့သလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာနော့၊ ဂေဟစနစ်ကလေး ကောင်းမှ နေရတဲ့ခေတ်လေးလည်း သာယာမှာ။ မဟုတ်ရင် ပူတယ်ဗျာ။

အခုလည်း နေလတစ်ယောက် တိုက်ထဲမှာနေရတာ ပူလို့ ခြံထဲက အရိပ်ပင်အောက် ဆင်းထိုင်နေတယ်။ အဲကွန်းဖွင့်ပြီး နေရင်တော့ ဖြစ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အပြင်ထွက်ချင်တဲ့အခါ အအေးနဲ့အပူကြား ဗျာများသွားမယ် မဟုတ်လား။ အဲ့ဒါကြောင့် . . . အဲကွန်းပိတ်ပြီး ခုလို ဒုက္ခခံနေတာ။ ခဏကြာတော့ ဦးထော်လည်း သူထိုင်နေတဲ့ အရိပ်ပင်အောက်ကို ရေနွေးဗန်းတစ်ဗန်းနဲ့ ရောက်လာတယ်။ လက်ဖက်သုပ် အမြည်းပွဲလေးတောင် ပါလာတယ်။

“နေလရေ . . . တို့တူရီး ရေနွေးသောက်ကြစို့ကွယ်”

“ဟာ . . ဦးထော်၊ ပူရအိုက်ရတဲ့ကြားထဲ ရေနွေးသောက်ဦးမှာလား”

“ဟဲဟဲဟဲ . . ဒါကဆေးနည်းအမှန်ပဲကွ၊ ရေနွေးသောက်ပေးမှ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချွေးလေးတွေ စိုလာပြီး ကိုယ်သားကိုယ်ရေအေးမှာ”

“ငတို့ပြည်မှာတုန်းက ဆဒွန်ဂူအဝင် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးဆိုရင် ဒီလိုနွေရာသီဆို ရေနွေးကို အိုးကြီးအိုးငယ် ဖြတ်ကျိုထားတယ်၊ လာသမျှ ဘုရားဖူးဧည့်သည်တွေကို သူတောင်းရပ်မှာ ဝင်နားခိုင်း၊ ရေနွေးပူပူ သောက်ခိုင်းတယ်၊ အဲ့သလို လုပ်ခိုင်းပြီး ချွေးတစိုစိုနဲ့ ကိုယ်လေးအေးသွားတော့မှ ဂူထဲထိုင်တာ၊ ဂူထဲမှာက အေးစိမ့်နေတာလေ၊ အပြင်နေပူပူကနေ ဝင်သွားရင် အပူရှုပ်ပြီး သေကုန်ရောကွ၊ ကဲ . . . သေတာ”

လက်ဖက်လေးလည်းစား”

“ဦးထော်က ပြည်သားနော်”

“အစစ်ပဲ”

“ဘာလို့ မိန်းမမယူတာလဲ”

“မရလို့ပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ရရင်ယူမယ်ပေါ့... ဒီလိုလား”

“အင်း... ဟာ... ဟေ့... မင်းဘာတွေမေးနေတာလဲ”

“အဟဲဟဲ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ လူပျိုကြီး အပျိုကြီး

ဘဝနဲ့ နေသွားကြတဲ့သူတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ သေချာစဉ်းစား
ကြည့်ရင် အတော်ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ဘဝတွေပဲ၊ ကျွန်တော်
တော့မနေနိုင်ဘူးဗျာ... ယူကိုယူရမယ်”

ဦးထော် လက်ဖက်ကလေး တစ်ဝါးလောက် ဝါးရင်း ရေ
နွေးတစ်ခွက်ကို တဟူးဟူး မှုတ်ပြီး... ကုန်အောင်သောက်လိုက်
တယ်။ ပြီးမှ... ရေနွေးပန်းကန်ပြန်ချပြီး ပါးစောင်ကြားထဲ ညပ်နေ
တဲ့ လက်ဖက်သားနဲ့ ပဲစေ့တွေကို လက်ညှိုးနဲ့ ကလော်ထုတ်ပြီး
လျှာပေါ် ပြန်တင်လိုက်တယ်။ လက်ညှိုးကိုတော့... ပကျွတ်ခနဲ
မြည်အောင်စုပ်ပြီး ပုဆိုးနဲ့ သုတ်တယ်။

အဲ့ဒီနောက်မှ...

“ငါလည်း ရန်ကုန်တက်လာတာ ဇနီးမယားနဲ့ စီးပွားကို
သုံးနှစ်နဲ့ အပြီးရှာမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာကွ၊ ဒီရောက်တော့

မင်းအဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရတယ်၊ အဲ့ဒီကတည်းက ငါတို့
အိမ်ထောင်ကျဖို့ ကံဇာတာ မပါဘူးဆိုတာ တွက်မိသွားတယ်တဲ့”

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ... ငါ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်တာ
ညစောင့်လုံခြုံရေးအင်ချပ်တဲ့၊ အင်ချပ်ဆိုတာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါ
ထိပ်ဆုံးက အန္တရာယ်ရမှာဆိုတော့ တစ်ညလုံး မအိပ်ရဲတော့ဘူး
အဲ့ဒီတော့ တစ်နေကုန်အိပ်ပဲ၊ အိပ်ရာက နိုးတော့... လုံခြုံရေး
ပြန်ဝင်၊ ဒါနဲ့ပဲ သုံးနှစ်လောက် သွပ်ချာပါဒေါလည်နေလို့ မိန်းမ
ရွာဖို့ နေနေသာသာ မြင်တောင်မြင်ခွင့်မရှိတဲ့ဘဝ၊

အဲ့ဒီကနေ မင်းအဖေက ငါ့ကို တာဝန်ပြောင်းပေးတယ်
စက္ကန့်ထိန်းဂိုထောင်မှူးတဲ့၊ ဂိုထောင်ထဲမှာ တစ်နေကုန် ငါမြင်နေ
ရတာ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီကနေ ငါ့ကိုသူ
အိမ်ခေါ်ထားလိုက်တယ်၊ ငါက ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ကားမောင်း
တတ်နေတော့ သူ့ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်သွားပြီး ရုံးကြိုပို့ကိစ္စ၊ မင်းအ
ထွတ် ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စတွေနဲ့ ငါ့မှာ ချောင်
ပီတိမိပြန်ရောကွ၊

အဲ... အဲ့ဒီမှာ ငါ့ကံဇာတာပဲလား၊ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ဘယ်သူမှမပြောနဲ့နော် နေလ၊ ငါ အိမ်ဖော်မခင်တင့်ကို သဘော
ကျမိသလို ဖြစ်လာတယ်”

“ဒေါ်ခင်တင့်ကို...”

“အင်းလေကွာ . . သူလည်းငါလို တစ်ကိုယ်တည်း အပျို
ကြီးလေ”

“ဪ . . . အင်း . . . ပြောပါဦး”

“တစ်နေ့တော့ ကံကောင်းချင်တော့ . . မင်း ဒီအိမ်မှာ
တစ်ယောက်ထဲ နေမယ့်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါရယ်၊ မခင်တင့်
ရယ်၊ အောင်ကျော်တို့လင်မယားရယ် အိမ်ဖော်လိုက်နေပေးရ
မယ်လို့ အမိန့်ရလာတယ်။

ဘာပြောကောင်းမလဲ . . ငါပျော်တာပေါ့ကွာ၊ ဟိုမှာက
ဟိုလူရှောင် ဒီလူရှောင်နဲ့ ပိုးရပန်းရတာ အဆင်မပြေဘူးလေကွာ၊
ဒီမှာက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးရယ်၊ အဟဲဟဲဟဲ . . . အိုခေပေါ့၊
ဒါပေမယ့် မင်းက လူများတယ် သုံးယောက်ပြန်၊ ငါ့ကိုပဲနေခဲ့
ဆိုတော့ ငါ့မှာ မောင်ကြီးလည်းမမီ၊ ထီးတင်ပွဲလည်းလွတ်နဲ့ ပုဆိုး
ချွတ်ပြီး ကုန်းအော်ပစ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့ကွာ”

“ပုဆိုးချွတ်ပြီး ကုန်းမအော်ပါနဲ့ ဦးထော်ရာ၊ ခွေးတွေအူ
လို့ လူတွေအထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း
ဒီလိုမှန်း မသိလို့ပါ၊ ကိစ္စမရှိဘူး . . . ဒီမှာ ချက်ရေးပြုတ်ရေး
အဆင်မပြေလို့ ဒေါ်ခင်တင့်ကို လွှတ်လိုက်ပါလို့ ကျွန်တော်ဖုန်း
ဆက်လိုက်မယ်၊ ဦးထော် ကားနဲ့သွားခေါ်လာခဲ့”

“ဟေ . . . တ . . . တကယ်လား နေလ”

နေလ ဘာမှမပြောဘဲ ချက်ချင်းပဲ အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်

တယ်။

“ဟယ်လို မေမေ”

“ ”

“ဟုတ် . . ကောင်းပါတယ်၊ ဟိုလေ . . ဒီမှာ ချက်ပြုတ်
ဖို့ကိစ္စ အဆင်မပြေလို့ ဒေါ်ခင်တင့်ကို သားဆီ လွှတ်ပေးပါ”

“ ”

“ဪ . . . ဟုတ်”

“ ”

“ရတယ် မေမေ၊ သား စီစဉ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် . . ဒါပဲ
နော်”

နေလ ဖုန်းပိတ်ပြီး ဦးထော်ကို ကြည့်လိုက်တယ်၊ မျှော်
စောင့်ချက် မျက်လုံးအကြည့်တွေနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ရင်ခုန်
နေရှာမလဲလို့ တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။

ပြီးတော့ . . . အချစ်ဆိုတာ အသက်အရွယ်သာ ကွာ
သွားမယ် ခံစားမှုက အတူတူပါပဲလားလို့လည်း သံဝေဂ ရမိတယ်
လေ။

“ဘာ . . ဘာတဲ့လဲ နေလ၊ အဆင်ပြေလား”

“ဒေါ်ခင်တင့် နယ်ပြန်သွားပြီတဲ့”

ဦးထော် တစ်ချက်တည်းနဲ့ အလဲထိုးခံရလိုက်ရသလို နှာ
နှောင်ရရုံတမည်ပါပဲ။

“ကဲ... ငါမပြောဘူးလား နေလ၊ ငါ့ဇာတာကိုက ဖျင်းလွန်းတာ”

“ကဲပါဗျာ... ရေနွေးလေးသောက်၊ ဒါမှ ချွေးလေးတစ်ခွက် ကိုယ်သားကိုယ်ရေလေး အေးပြီး နေလို့ကောင်းသွားမှာ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူးကွာ”

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ... ဒေါ်ခင်တင့်ကို အခုသွားခေါ်ဆိုဦးထော် ရေပြေးချိုးမှာ မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကြောင့် ရေနွေးများများသောက်၊ ကိုယ်လေး အေးသွားမှ ရေချိုးပြီးရင် ဒေါ်ခင်တင့် သွားခေါ်...”

“ဟင်!..”

၆၆ ၆၆ ၆၆ ၆၆

BURMESE
CLASSIC

ထက်ထူးတစ်ယောက်တည်း သူတို့သုံးလွှာအခန်းက လေသာဆောင်မှာ ကြေကြေကွဲကွဲ ထိုင်နေတုန်း ယမင်းယုမောင် ရောက်လာတယ်။

“အန်တီ... ထက်ထူးရော”

“အေး... ရှိတယ် သမီး၊ သားရေ... ယမင်းလာတယ်”

“ယမင်း... ငါဒီမှာ”

ထက်ထူး လေသာဆောင်ကြမ်းပြင်ပေါ် အခွေလိုက်ကနေ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။ ယမင်းရောက်လာတော့ ထက်ထူးတို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ!”

“အသည်းကွဲနေတာ”

ယမင်း ဝင်ထိုင်ပြီး...

“နင် အဲသလိုချည်း နေနေလို့ကတော့ သေချာပေါက် တွဲမှာပဲ၊ ငါပြောတဲ့အစီအစဉ် လုပ်လေ”

“အေး... လုပ်မယ်လေ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ထက်ထူး ခေါင်းကုတ်ပြီး ထထိုင်တယ်။ သူလည်း ခုချိန် ထိ သက်သက်ခင်ကိုသာ ကျိတ်ပိုးလေး ပိုးနေတာ.. ရည်းစား တစ်ခါမှ မထားဘူးတော့ ဘယ်ကနေ ဘာစပြောရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

သူလည်း ခေသူတော့မဟုတ်ဘူး။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ကျောင်း ပြီးထားပြီး တစ်ဦးတည်သောသား.. သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တာတော့ ဒီရပ်ကွက်မှာ သိပ်မဆန်းပေမယ့် ထက်မြက်သွက်လက်ပြီး ရှုပ် ရည်ကလည်း ကိုရိုးယားမင်းသားတွေလောက်နီးနီး ရှိတော့.. ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတွေ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ သူကတော့ သက်သက်ခင်မှ သက်သက်ခင် ဖြစ်နေတာကိုး။

“ဒီလိုလုပ်ကြည့်မလား!”

“အင်း”

“ယမင်း မျက်လုံးလေး ပြူးပြီး နားစွင့်တယ်။

“ငါ ဒီကောင့်ကို သွားတွေ့ပြီး ပြောပြလိုက်မယ်၊ မင်းထံ ယမင်းက ကြိုက်နေတယ်လို့”

“ဟာ... နင်ကလည်း”

ယမင်းမျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒုက္ခပဲဟာ... ဟိုမိန်းမတွေကိုလည်း လုံးဝတိုင်ပင်လို့ မရဘူး”

“ဘာ... သက်သက်ခင်က သဘောမတူဘူးတဲ့လား”

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ သူ့အကြောင်း ပြော လိုက်ရင် လက်စင်မျက်နှာ မကောင်းချင်ဘူး”

ထက်ထူးမျက်နှာ ဆယ်နှစ်လောက် အိုစာသွားတယ်။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်၊ လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ် ပြီး ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာနဲ့ ကတုံးကို ဘယ်လိုဆုံးမမှ လက် လက်စင်နားက ခွာမလဲလို့ တွေးလိုက်တယ်။

မိုက်တိုင်စန်လို နားရွက်ပဲ ကုန်းကိုက်ရကိုက်ရ ဆော်ရ တော့မှာပဲ။ ဒီကောင့်ကိုယ်လုံပညာကလည်း ကောင်းလွန်းနေ တော့က...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ပြောပါဦး”

“တွေ့တဲ့နေရာမှာ ပက်လက်ဆွဲလှန်ပြီး.. တက်ခွပြီး တီး ရမယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီနည်းပဲ ရှိတယ်”

“ဘာ... ငါက သူ့ကို ပက်လက်လှန်ပြီး.. ”

၇၀ နတ်ရွာစိုး

“ဟာ . . . ရွှပ်တုန်ပြီ၊ နင်လုပ်လို့ရမလား ငါလုပ်မှာကိုပြော
တာ၊ ဒီတောင့်ကို မှတ်လောက်အောင် သမပစ်မှ ရတော့မယ်”

“တဲ့ . . . နင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော် . . .
တော်ကြာ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ . . . ထိုးပစ်ကြိတ်ပစ်မှာကို ပြောတာ”

“အေး . . . ငါကလည်း အဲ့ဒါပဲ ပြောတာ၊ တော်ကြာ နင်
နဲ့ရောက်ဂါတ်ရောက် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ပြောတာ”

ထက်ထူးက ‘နားထား’ ဆိုတဲ့သဘောမျိုး လက်ကလေး
ခါပြပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်။ ဒီညနေ ဖက်တီးတို့အုပ်စုနဲ့
သွားချိတ်ရမယ်။

၅ ၅ ၅ ၅

ချစ်ရင်ငြိမ်ငြိမ်နေ ၇၁

“တုတ်မထိုးဘဲ စားရင်ကော . . . ရလား”

“ဟေ!”

ဝက်သားတုတ်ထိုး ရောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီး ဟေခနဲ ထူးတ
ပြီး မော့ကြည့်တယ်။

“ဒါ . . . တုတ်ထိုးလေ သမီးတို့”

“သိတယ် . . . တုတ်မထိုးဘဲ စားချင်လို့”

ဆိုတော့ ဦးလေးကြီး ခေါင်းကုတ်တယ်။ ပြီးတော့ . . .
သဘောပေါက်တယ်နဲ့တူတယ်။

“ရတယ် . . . ရတယ် . . . ထိုင်၊ ဦးလေး အဆင်ပြေအောင်
လုပ်ပေးမယ်”

ဒီအသံနဲ့ဒီပုံစံဆိုရင် လက်လက်စင်ဆိုတာ နေလ မော့မ

၇၂ နတ်ရွာစိုး

ကြည့်ဘဲသိတယ်။

နှစ်ယောက် သူ့ဘေးမှာပဲ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ကြတယ်။
ထိုင်ရင်းနဲ့ . . .

“ဦးလေးကြီး . . . အချဉ်ရည် မဆမ်းနဲ့နော်”

“ဪ . . . အလွတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . အချိုရည် ဆမ်းပေး”

“ဟင်! . . .”

“ဘာလဲ . . . မရဘူးလား”

“ဟို . . . ဒီမှာက တုတ်ထိုးအချဉ်ရည်ပဲ ရှိတာလေ သမီး
တို့ရဲ့”

“ဟာ . . . အဲ့ဒါမကြိုက်ဘူး၊ အချိုရည်ပဲ”

“ရတယ် . . . ဦးလေးသာ ပွဲပြင်ထားလိုက်၊ ကျွန်တော်
အချိုရည် ယူလာခဲ့မယ်”

ဦးလေးကြီးက သူ့ကို နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်တဲ့အ
တွက် သူ့မျက်စိမှိတ်ပြထားပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ မှောင်ရီပျိုးချိန်
လည်းဖြစ်၊ သူ့စွပ်လာတဲ့ဆံပင်တုကလည်း ဘရိတ်ကီရဲ့ဆံပင်လို
ကောက်ကောက်ပွပွကြီး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ . . . ငတ်မတွေ
မမှတ်မိကြဘူး။

ဒါပေမယ့် တူသယောင်ယောင်တော့ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့
လှည့်ကြည့်မှာတော့ သေချာတယ်။ သူ့လျှောက်လာပြီး တုတ်ထိုး

ချစ်ရင်ပြန်ပြန်နဲ့ ၇၃

ဆိုင်နဲ့ သုံးလေးဆိုင်ကျော်လောက်က မုန့်လက်ကောက်ကြော်
ရောင်းနေတဲ့ဆိုင်မှာ ထန်းလျက်ရည်နှစ်ရာဖိုး ပေးချင်သလောက်
ပေးပါလို့ ပြောပြီး ဝယ်လာခဲ့တယ်။

မဆိုးပါဘူး၊ ကွမ်းယာနှစ်ရာဖိုးထုပ်တဲ့ အိတ်ကလေးနဲ့
တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်တော့ရသား။

သူလည်း ပြန်အရောက် ဦးလေးကြီးလည်း တုတ်မထိုးတဲ့
ဝက်သားအစုံပွဲနှစ်ပွဲ ပြင်အပြီးနဲ့ ကွက်တိပါပဲ။

“အချိုရည် ရပြီ . . . ဦးလေး”

နေလ လှမ်းပြောရင်း လက်ထဲပါလာတဲ့ ထန်းလျက်ရည်
ထုပ်ကို ပန်းကန်ပြားနှစ်ခုထဲ တဝက်စီ ဆမ်းပေးလိုက်တယ်။

“ဟင် . . . အဲ့ဒါ ဘာရည်တွေလဲ!”

“စားကြည့်လေ . . . မချိုရင် ပါးသာရိုက်လိုက်”

နေလ ပြောပြီး သူ့ခုံသူ ပြန်ထိုင်ကာ အသည်းဖတ်ထိုး
ထားတဲ့တုတ်ကို ကောက်ယူပြီး အချဉ်ရည်ခွက်ထဲ ထိုးနှစ်လိုက်
တယ်။ တုတ်မထိုးတဲ့ဝက်သားပွဲနဲ့ အချဉ်မဆမ်း အချိုဆမ်းထား
တာတွေ သူမတို့ရှေ့ ညှိညှိမည်းမည်းကြီး ရောက်သွားပြီဖြစ်လို့
အသည်းဖတ်လေးကို မြို့ဝါးရင်း အသာနားစွင့်နေလိုက်တယ်။

စားကြည့်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့ . . . ။

“ဖွီး . . . ထန်းလျက်ရည်တွေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . မချိုလို့လား”

“ထန်းလျက်ရည်ပါဆိုမှ ချီတာပေါ့ဟဲ့”

“ချီရင်ပြီးတာပဲ”

“ဘာ... ဝက်သားတုတ်ထိုးကို ထန်းလျက်ရည်နဲ့ စားရ
အောင် ငါတို့က အရူးလား”

“ကိုယ့်ဘာသာ မှန်ထဲကြည့်ပြီး မေးပါလား”

သက်သက်ခင်က စိတ်မြန်လက်မြန်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် လက်လက်စင်လို့ နာမည်ပြောင်းထားတာ
ဖြစ်ပုံရတယ်။ တစ်ယောက်ကျော် ထိုင်နေရာကနေ ဝုန်းခနဲ ထပြီး
ခါးထောက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့!... စုတ်ဖွား”

နေလ အသာကျိတ်ရယ်ပြီး လှည့်မကြည့်ဘူး။

“တောက်... ကဲ...”

အဲသလို တောက်ခေါက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ကြားလိုက်
ရပြီးတဲ့နောက် သူ့ဆံပင်အုံကြီးကို တအားဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်ပါ
တော့တယ်။

“ဖွတ်!”

“ဘုတ်!... အင့်!...”

“ဂလုပ်!... ဖွားလျားရားယား!...”

ဖွတ်ဆိုတာကတော့... နေလ ခေါင်းကနေ ဆံအတုအုံ
ကြီး ကျွတ်ပါသွားတဲ့အသံပါ။ ဘုတ်အင့်ကတော့ သက်သက်ခင်

နောက်ကို အရှိန်လွန်ကာ ဖင်ထိုင်ကျပြီး အစာအိမ်ကို အောက်
ခံလိုက်ရတဲ့အသံ၊ ဂလုပ်ဆိုတာကတော့ တုတ်ထိုးဆိုင်ဘေးက
အခွေဆိုင်ရဲ့ အခွေထည့်ထားတဲ့ ဆန်ခါခြင်းကို လက်ထောက်မိ
လို့ အခွေတွေကား လမ်းမပေါ် ဖွားလျားရားယားခနဲ လွင့်ကျကုန်
တဲ့အသံပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟာ... သွားပါပြီကွာ၊ ရောင်းမကောင်းပါဘူးဆိုမှ ဒီ
ကောင်မကွာ”

“ဘာ... ဘာ... ဒီကောင်မလဲ၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာ
နှင့်အလုံးတွေ ကန်းနေလား... မမြင်ဘူးလား”

“နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်၊ ငါ့အခွေတွေ ပြန်ကောက်ပေး”

“မကောက်ဘူး... ဘာဖြစ်လဲ!”

အခြေအနေကတော့ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ပရိသတ်။

အဲသလို လက်လက်စင်နဲ့ အခွေဆိုင်ပိုင်ရှင်တို့ နင်လား
ငါလား ဖြစ်နေကြတဲ့အချိန်၊ အတူပါလာတဲ့ မူယာမျိုးခင်ကလည်း
ခင်ထိုင်ကျလျက်နဲ့ ရန်ထောင်နေတဲ့ သူ့အစ်မကို ပြေးထူတဲ့အ
ချိန်မှာ နေလက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ အပိုထည့်လာတဲ့ ဆံပင်
အတုတစ်ခုကို ကောက်စွပ်လိုက်တယ်။

စောစောကလို ဘရိတ်ကီစတိုင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အခု
ပုံစံက အက်ဖိုးမင်းသားလို ဘေးခွဲအရှည်ဖြောင့်လေး။

“ဦးလေး ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ကျသလဲ၊ ဟိုနှစ်ပွဲဝါ

ထည့်တွက်လိုက်”

သူ ဝဗျီးစားကတည်းက တစ်ချောင်းချင်း စိတ်နဲ့လိုက်
ခေါင်းမှတ်ထားပုံရတဲ့ ဦးလေးကြီးက...

“ငါတူက ငါးရာ၊ ဟိုသူငယ်မနှစ်ပွဲက တစ်ထောင်၊
ထောင့်ငါးရာပေါ့ကွယ်”

နေလ ပိုက်ဆံပေးပြီး ထရပ်လိုက်ပါတယ်။

“ငါကွာ... လက်ပါတော့မယ်”

“အံ့မာ မသာ... လာလုပ်ကြည့်စမ်း၊ နင့်အခွက် မီးမပွင့်
ရင် ကြိုက်သလိုပြော၊ လာ... လာထိလိုက်”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ လမ်းတစ်ဖက်ကနေ အရေးတကြီး ကူး
လာတဲ့ ထက်ထူးနဲ့ ထက်ထူးခေါ်လာတဲ့ ဖက်တီးတို့အဖွဲ့ သူမတို့
အနား ရောက်သွားတယ်။

“လက်စင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမသာကောင် ငါ့ကို အလွတ်ကြီး စော်ကားနေတာ”

“ဘာ!...”

နေလ လမ်းတစ်ဖက်ကူးသွားပြီး ကွမ်းယာဆိုင်မှာ စီးတ
ရက်တစ်လိပ် မီးညှိရင်း ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ထက်ထူးရဲ့ လက်ရှူးတွေကြောင့် အခွေဆိုင်ကလူ နား
ရင်းပါးရင်းတွေ ပူကုန်လို့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ ကိုယ့်ကြောင့်၊ ကိုယ်မွေးလိုက်တဲ့မီးကိုး

အဲ့ဒါကြောင့် ဝင်ကုန် ခြေလှမ်းအစ ဟိုဘက်က ခေတ
တုတ်ထိုးဆိုင်ဘက် ကူးသွားတယ်။

“ဟာ... ဟိုကောင် မရှိတော့ဘူး ထက်ထူး”

“ရှာစမ်း... ရှာစမ်း”

“ဦးလေး... စောစောက ဆံပင်ပွပွကောက်ကောက်နဲ့
လူ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မသိဘူးကွယ်... ဆံပင်ကတော့ ဟိုကလေးမလက်ထဲ
မှတ်တာပဲ”

အမှန်ပဲလေ။ သက်သက်ခင်လက်ထဲ ဆုပ်ထားတဲ့ ဆံပင်
အုံကြီးက လက်ထဲမှာ အော်ရီဂျင်နယ်အတိုင်း ရှိတုန်းမို့လို့...
ငုံကြည့်ကြ ကိုင်ကြည့်ကြနဲ့ သွေးဆာနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ထက်ထူး
က...

“ဆံပင်အတုက ဒီမှာကွ၊ ဒါဆို ဒီကောင် ကတုံးနဲ့ လစ်ပြီ
လိုက်... လိုက်စမ်း၊ လက်စင် နင်ပြန်နှင့်တော့... ငါ ကတုံးတုံ
လိုက်ဖြိုလိုက်ဦးမယ်”

“အဲ... သူနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“အေး... နင်နဲ့မဆိုင်ပေမယ့် ငါနဲ့ဆိုင်တယ်”

“ထက်ထူး... ဟဲ့... ထက်ထူး”

ထက်ထူး လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လမ်းပေါ်က လူတွေထဲ
တတုံးလိုက်ရှာတဲ့ သူ့လူတွေနောက် ပြေးလိုက်သွားပါတယ်။

၇ နတ်ရွာစိုး

နေလလည်း ပုံစံတူကတုံးနဲ့ မမှားကြပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပြီး လမ်းပေါ်မှာ ပလဲနေတဲ့အခွေတွေ လိုက်ကောက်ပြီး လမ်းဘေးမှာ မှောက်ကျနေတဲ့ဆန်ခါထဲ သွားထည့်ပေးတယ်။ အဲ့ဒါကို သက်သက်ခင် မြင်သွားပြီလေ။

“ဟင်... ရှင်... ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... မင်းရဲ့ တစ်လုံးတည်းသောကတုံးလေ”

“ဟာ... ရှင်ဆံပင်အတုက ဒါမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

နေလ လှမ်းယူပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးသွတ်ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကျန်နေသေးတဲ့အခွေတွေ အပြီးသတ် လိုက်ကောက်ပြီး ဆန်ခါထဲထည့်၊ ဆန်ခါခြင်းကိုပါ အခွေဆိုင်ပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ထက်ထူး သမသွားလို့ နှာခေါင်းသွေးတွေ လျှံပြီး မျက်နှာတစ်ခြမ်း ယောင်ကိုင်းနေတဲ့ကြားက ကျေးဇူးစကားဆိုနေတဲ့ ဆိုင်ရှင်ကို နေလ ပိုက်ဆံငါးထောင် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒီညတော့ ဆိုင်သိမ်းပြီး အိမ်မှာပဲ အနားယူလိုက်ပါခင်ဗျာ၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... နော်”

သက်သက်ခင်နဲ့ မူယာမျိုးခင်တို့ကတော့ နေလလုပ်ကိုင်

ချစ်ရင်ပြန်ပြန်နေ

ပြုမူနေပုံကို ကြည့်ပြီး ရိုက်သတ်ရမလို ဖက်နမ်းရမလို ပြန်နေပြီ သက်သက်ခင်က... .

“ရှင့်ဒီဆံပင်က ဘယ်ကနေဘယ်လို”

“ဒါလား... အပိုထည့်လာတာလေ၊ ကဲ... လာ... ပြန်

ကြမယ်”

“တောက်!... ရှင်သိပ်လွန်တာပဲ”

“လွန်ပြန်ပြီလား”

“လွန်တာပေါ့... တုတ်ထိုးဆိုင်မှာ ရှင်လုပ်တဲ့ကိစ္စ ဘယ်သူက သည်းခံနိုင်မှာလဲ၊ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“မဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ရွတ်တွတ် တွတ် လျှောက်လုပ်နေတာကျတော့ဇရာ”

“ဘာလဲ... ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်မှာတာပဲ... မရရင် နောက်တစ်ဆိုင် ပြောင်းရုံပဲလေ”

“ကိုယ်ကလည်း မနောက်ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့အသက် သခင်လေးမှန်း သိလို့ပါ”

“လုပ်ပါ... အခု ထက်ထူး အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ် ပြန်ပြန် ခွင့်ကိုလိုက်ရှာနေတာ ဘာကြောင့်လဲသိလား”

“သိသားပဲ... ထက်ထူးရဲ့အသက်ဘူးလေး အလှူခံရတာ ထင်ပြီး ဝမ်းကြီးနာကျနေတာ”

“ရှင်မကြောက်ဘူးလား!”

“ထက်ထူးက တစ္ဆေမှမဟုတ်တာ”

စကားပြောရင်း လမ်းသွယ်ထိပ်ကို ရောက်လာတယ်။

သက်သက်ခင်တို့က ရှေ့တည့်တည့်လမ်းမကို ကျော်ပြီး
လမ်းသွယ်အတိုင်း ဝင်ရမှာ၊ နေလက ဘယ်ဘက်လမ်းမအတိုင်း
ပြန်ရမှာဆိုတော့ . . .

“ရှင်ပြန်တော့လေ”

“ကိုယ်အချိန်ရပါတယ် . . မင်းတို့ တိုက်တန်းရှေ့အထိ
လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟာ . . . မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုကောင်တွေ မြင်ရင် ရှင်သေလိမ့်
မယ်”

“ကိုယ့်မှာ အသက်သခင် ရှိပါတယ် . . မပူပါနဲ့”

“စိတ်ညစ်တာပဲ”

“အဟမ်း . . . ဒီမှာ”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေတဲ့ မူယာမျိုးခင် အသံလေးပေးပြီး လှုပ်
လာတယ်။

“ကျေးဇူးရှင် . . ဒီနေရာက လှည့်ပြန်လိုက်တာပဲ ကောင်း
လိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့်တုန်း”

“အခု ထက်ထူးခေါ်လာတာ ဖက်တီးတို့အုပ်စု သဘော
ပေါက်လား၊ ရှင့်ကတုံးဖြူဖြူကို ကွဲခေါင်းသီးပြုတ်ပုံပေါက်အောင်

လုပ်ပြီးမှ ကျေနပ်မယ့်ကောင်တွေ . . ရှင်လစ်တော့၊ လာ . .
လက်စင် ပြန်မယ်”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . နေဦး”

“ဘာလဲ!”

“ထက်ထူးနဲ့ လမ်းမှာတွေ့ရင် ပြောလိုက်ကွာ . . . သက်
သခင်အတွက် အသက်လှည့်လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် မျှော်စင်
ကျွန်းက စောင့်နေမယ်လို့”

“တောက်! . . . ရှင်အတော်ရစ်တဲ့လူ”

သူမ ချာခနဲလှည့်ထွက်ပြီး လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်တယ်။
ဒါပေမယ့် စတွေ့ကတည်းက စိတ်လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုး ပေးစွမ်းနိုင်
တဲ့ သူ့ကိုတော့ တိတ်တိတ်ကလေး သာယာနေမိတာ ဝန်ခံရမှာ
ပါ။

(သရက်သီးစိတ် ရောင်းတဲ့သူက ပြောတယ်)

အချစ်ဆိုတာ

“ပါဝါ” များလေ ခါးလေပါပဲ...တဲ့။

ရပ်ရပ်ငြိမ်ငြိမ်နေ

အပိုင်း(ငါး)

ထက်ထူး အိမ်ရောက်နေတာ နာရီဝက်လောက်ရှိနေ
ပြီလို့ သူမ သတိထားမိတော့မှ အလှပြင်ဆရာမဆီ ခွင့်တောင်း
ပြီး ဧည့်ခန်းထဲထွက်လာတယ်။ ယမင်းယုမောင်ကို မြင်တယ်ဆို
ရင်ပဲ ထက်ထူးညည်းတော့တာလေ။

“နင့်ဟာ... ဘာတွေလုပ်နေလို့ ဒီလောက်တောင်ကြာ
နေတာလဲ...”

“ဆံပင်ဖြောင့်နေတာဟဲ့. . မသာရဲ့. . အခုတောင် မပြီးသေးဘူး. . နင့်ကိုအားနာလို့ ထွက်လာတာ”

“အပိုတွေ. . နင်တို့မိန်းမတွေ အရမ်းပိုက်ဆံဖြုန်းတာပဲ”

“အောင်မာ. . . ငါ ကုန်ချင်လို့ အကုန်ခံနေတယ်များအောက်မေ့နေလား၊ ဒါ. . ငါ့အတွက်ရော နင့်အတွက်ပါ လိုအပ်လို့ လုပ်နေတာ. . ”

“အေးပါ. . . အခု ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ. . . ”

“ဟာ. . ငါ အခု စနေပြီလေ. . . အရင်ပုံစံနဲ့ ငါ လက်စင်ကို လိုက်ယှဉ်လို့ရမလား၊ မဟုတ်ရင်တောင် ကိုကတုံးစိတ်ဝင်စားတဲ့ ရှုပါလောက်ရှိမှ ယှဉ်လို့ရမှာပေါ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ပြင်နေရတာ. . ၊ ဆံပင်ပြင်တာပဲ ငါးသောင်း၊ မျက်နှာအလှပြင်တာပဲ တစ်သိန်းခွဲ၊ ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်ခန်းအတွက်က သုံးသောင်း. . ၊ အဲ့ဒီထဲမှာ ပုံမှန်စားသောက်ရမယ့် ဆေးဖိုးနဲ့အာဟာရ မပါသေးဘူး၊ အဝတ်အစားဖိုး. . ဖိနပ်ဖိုး. . ထည့်မတွက်ရသေးဘူး”

ထက်ထူး သက်ပြင်းမောကြီးချပြီး. .

“ဘာလဲ. . ငါက ကုန်ကျစရိတ် တစ်ဝက်စိုက်ပေးရဦးမှာလား”

“မလိုပါဘူး. . ဒါပေမယ့် နင့်ဘော်ဒါတွေထဲက စိတ်ချရတဲ့ တစ်ယောက်တော့ နင်ဖန်ပေးရမယ်”

“ဘာအတွက်လဲ! . . ”

“ငါ့ဆီသာ လွှတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ငါ့ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ ငါ့ရိုက်မှာ အဲ့ဒီအတွက်လဲ နင်တာဝန်ယူပေး. . . ”

“အိုခေ. . . ဘယ်တော့လွှတ်ရမလဲ. . ”

“နောက်တစ်ပတ် sunday morning”

ထက်ထူး လက်ဖျစ်တီးပြီး ထရပ်လိုက်တယ်။

“ကဲ. . ငါသွားမယ်၊ ငါတော့. . အဲ့ဒီတစ်ပတ်လောက် အချိန်ကို တစ်သက်လောက်ထင်ပြီး ဘုရားတ စောင့်နေရဦးမယ်ဟ. . . ”

“မပူပါနဲ့ လောလောဆယ် ငါပြင်ဆင်နေတဲ့အချိန်မှာ မူယာကို စည်းရုံးပြီးပါပြီ၊ နင့်ကတုံး လက်စင်ဘေးမှာ နေနိုင်ရင် ခဏပေါ့. . . ”

ထက်ထူး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ထွက်သွားမှပဲ ယမင်းလဲ ပင့်သက်ခိုးရှိုက်တယ်။ အမှန်တော့. . သူမလည်း အသက်ဓလှူဝံ့အောင် အောင့်ပြီးကြိုးစားနေရတာပါပဲ။

အချစ်ဆိုတာလဲ ခက်သားလား၊ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခွင့်ကြတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေထဲမှာ. . . ဟိုတစ်ခုကို သူမ အကြောက်ဆုံးပဲ. . . ။

ဘာတဲ့. . ။ အချစ်ဆိုတာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြတ် အတွင်းမှာပဲ ဖြစ်ပျက်သွားကြတာချည်းပဲ။ အဲ့ဒီကဝိကို ပြောပြီးတောင် ထုသတ်ပစ်ချင်သေးတော့. . . ။

လောလောဆယ် ကိုကတုံးက လက်စင်ဘေးမှာလေ. .
လက်စင်ကလည်း ပဲများပြသာ ပြနေတာ စိတ်ကယိုင်နေပြီ။
မတော်တဆများ. . အို. . မဖြစ်ဘူး. . မဖြစ်ဘူး. . ။

၂ ၂ ၂ ၂

ဒေါ်ခင်တင့်ရောက်လာမှ တိမ်ဖုံးပြီး လမသာနိုင်တဲ့
ဦးထော်ရဲ့မျက်နှာလည်း ရက်တစ်ရာထားတာတောင်. . မပုပ်
တော့မယ့်အတိုင်း ဝင်းလို့ဝါလို့ ရွှင်လို့မြူးလို့. . ။ ခါတိုင်း စွပ်ကျယ်
ချိုင်းပြတ်နဲ့ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ် ပါးစောင်ခဲရင်း ပျင်းရိ
ပျင်းတွဲ လုပ်ကိုင်နေတာပါ။ ခုတော့ ရှော့ပင်နဲ့ တီရှပ်နဲ့။ မျက်နှာ
မှာတောင် ဝင်းသူဇာမှာရောင်းတဲ့ မင်းဝံတောင်သနပ်ခါးနဲ့။

“ဘာကြည့်တာလဲကွ. . . နေတိုးနဲ့ တူလို့လား”

ကားရေဆေးရင်း ခပ်နောက်နောက် လှမ်းပြောလိုက်တဲ့
ဦးထော်ကြောင့် သူပြုံးမိပြီး ဦးထော်ရှိရာ ခဲလျှောက်သွားတယ်။
အဲ့ဒီနောက် ဦးထော်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးမှ. . .

“တကယ်. . . နေတိုးပဲဗျာ”

၈၈ နတ်ရွာစိုး

“အဟဲဟဲ... မင်းက လာနောက်နေပြန်ပြီ”

“ဪ... အဟုတ်၊ ဆံပင်ကို အဲဒါလို လှန်ပြီးမထားနဲ့၊
ဒီလိုလေး ခပ်စင်းစင်း ဆွဲချလိုက်... လုပ်ပါဗျ”

ဆိုတော့ကာ... ဦးထော် တဟဲဟဲ သဘောတွေကျပြီး
ဆံပင်ကို လက်ပြန်ဆွဲချလိုက်တယ်။

“ဒီလိုလား... အဟားဟား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... လုံးဝ နေတိုးပဲ၊ နာမည်ပါ နေတိုး
ယောင်ယောင်လေး ပြောင်းလိုက်ဗျာ”

“အဟေးဟေး... ဘယ်လိုပြောင်းရမလဲ”

“ဟိုက နေတိုးဆိုတော့... ဦးထော်က သွေးတိုးပေါ့...
မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်... ဆီးချိုတို့ သွေးချိုတို့ပါထည့်၊ ဟာ...
မင်း... ဘယ်နှယ့်ကွာ ငါက အကောင်းမှတ်လို့”

“ဦးထော်”

“ဟေ”

“အဆင်ပြေနေပြီလား”

“ဘာကိုလဲ!”

“ကျွတ်... ဒေါ်ခင်တင့်နဲ့လေ”

“အဟေးဟေး... အခုမှ ကြံတုန်း”

“ကြံ... ကြံ... ကြံရင်းနဲ့ ကျန်ခဲ့မယ်... ဒေါ်ခင်တင့်က

ရပ်ရပ်ပြီပြီနေ

အများကြီး ကျန်သေးတယ်နော်... အဟင်းဟင်း၊ မနတ်တိုင်း
ဈေးသွားရင် သတိထားမိလား”

“ဟေ့အေးကွ”

“ဟာ... ဦးထော် ညံ့တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လမ်းမအ
တိုင်း ညာဘက်ထွက်သွားရင် လမ်းသွယ်ထောင့်ချိုးက ကွမ်းယာ
ဆိုင် သိလား”

“အင်း... သိတယ်”

“အေး... အဲဒီဆိုင်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ရွှေတောင်သား
လူပျိုကြီးနော်၊ ဒေါ်ခင်တင့် ဈေးခြင်းတောင်းလေး ဆွဲထွက်လာရင်
အသားကုန် ရှိတာ”

“ဘာ!... အဲဒီကောင်က”

“ဟုတ်တယ်... ပြည်နဲ့ရွှေတောင်ဆိုတာ လက်ခမောင်း
တစ်ခတ်စာလေး ဝေးတာ၊ တစ်မြေတည်းသားအချင်းချင်း တစ်
ထွင်းပိုတူးသွားမယ်”

“တောက်!... ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါကို ငါ လုံးဝသတိမထား
ဘဲတာ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာ... ခပ်သွက်သွက်လေး
ထုပ်တော့၊ ကိုယ့်ခြံထဲကကြက် သူများရိုက်ချက်စားသွားရင် ဘယ်
ထောက်ခံပြင်းဖို့ကောင်းလဲ”

“အမှန်ပဲ ငါတူရာ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား... ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးမယ်”

“အား... အေးကွာ၊ လုပ်ပါဦး အကြံဉာဏ်လေး”

အဲ့ဒီနောက် နေလက အစီစဉ်ကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပြ
လိုက်တယ်။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

ဒီနေ့တော့ သက်သက်ခင်တို့သုံးယောက် ကုမ္ပဏီတစ်ခု
မှာ အလုပ်လျှောက်ထားတဲ့ကိစ္စ လူတွေ့ဖြေဖို့ သွားကြတဲ့အ
တွက် ထုံးစံအတိုင်း ထက်ထူး လိုက်ပါသွားတယ်။

ယမင်းယုမောင် ပထမဦးဆုံး ဖြေခွင့်ရတဲ့အတွက် ဖြေပြီး
ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ သက်သက်ခင်နဲ့ မူယာမျိုးခင်တို့ အလှည့်ကျ
ဖြေဖို့ စောင့်နေကြတယ်လေ။ ရုံးရှေ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ . .
ထက်ထူး ရှိနေတော့ ယမင်းက ထက်ထူးဆီ ရောက်လာတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ... ဖြေနိုင်လား!”

“အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ လုပ်ဟာ... ငါ့အတွက်
ထက်ဖက်ရည်မှာပေး”

ထက်ထူး လက်ဖက်ရည် လှမ်းမှာပေးပြီးမှ...

ဃ နတ်ရွာစိုး

“ငါ ညက ဟိုကောင့်ကိုပတ်ရှာတာ သိသီလေး လွတ်သွားတယ်”

“နင်နဲ့တော့ ခက်တာပဲ၊ ဘာလို့ အမှုရှာချင်နေရတာလဲ၊ နင် နည်းနည်းစဉ်းစားပြီး အကြံဉာဏ်ကောင်းလေးပေးရင် . . သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ အဆင်ပြေမယ့်ဟာကို”

“နင်မသိဘူးနော် . . ဒီကောင် ငါ့ရဲ့လက်စင်မှလက်စင် ဖြစ်နေတာ”

လက်ဖက်ရည် ချပေးလို့ ယမင်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် သူ့ဘက်ဆွဲယူပြီး တစ်ဝိုက်ဝိုက်သောက်လိုက်တယ်။

“ငါ ဒီလိုစဉ်းစားကြည့်တယ်”

“အင်း . . . ပြော”

“သူ့အိမ်မှာ အန်တီကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ အဲ့ဒီအန်တီကြီးကတဆင့် ဝင်ရင်ကောင်းမလားလို့”

“သူနဲ့ ဘာတော်လဲ!”

“အဲဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ငါစိစဉ်တဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးမလား၊ နင်ဘော်ဒါတွေကိုတော့ နည်းနည်းဒုက္ခပေးရမှာပေါ့”

“ပြောကြည့်လေ”

“ဒီလိုဟာ”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ချစ်ရင်ပြန်ပြန်နေ ၉၇

ဒေါ်ခင်တင့် အပေါ်ထပ်အခန်းတွေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်း အဝတ်စုတ်တစ်ခုနဲ့ တက်သွားတာ မြင်လိုက်လို့ နေလ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှာ ချထားခဲ့ပြီး အသာလိုက်တက်သွားတယ်။ အပေါ်ရောက်မှ . . .

“ဒေါ်ခင်တင့် . . . သန့်ရှင်းရေးလုပ်မှာလား!”

“အေးလေကွယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အခန်း အရင်လုပ်ပေးပါလား!”

“အေး . . . အေး . . . အဒေါ်လည်း မင်းအခန်းကို အရင် နှင်းမလို့ပါပဲ”

စကားပြောရင်းနဲ့ နေလကပဲ သူ့အခန်းထဲ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲရောက်မှ မနက်က မျက်နှာကြတ်တ

၉၄ နတ်ရွာစိုး

ဆွဲဖြတ်ပြီး တန်းလန်းချထားတဲ့မီးကြိုးကို ကြည့်ပြီး...

“ဟာ... ဦးထော် ခုထိ ဒီကိစ္စမလုပ်သေးဘူး”

“ဘာကိုလဲ မောင်နေလ”

“ဒီမှာလေ... ညက ကြွက်ကိုက်ဖြတ်ထားလို့ လုပ်ပေး
ဝါဆိုတာကို၊ ဦးထော်... ဦးထော်”

“ဝေး”

“အပေါ်ခဏတက်ခဲ့ပါဦးဗျာ”

“လာပြီ... လာပြီ”

ဦးထော် အပြေးအလွှား တက်လာပြီး အခန်းထဲကို အ
မောတကောနဲ့ ဝင်လာတယ်။

“ဒီမှာ... ဒါ ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲ!”

“အား... လုပ်ပေးမှာပေါ့ကွာ”

“လုပ်ပေးမှာဆို အခုလုပ်ဗျာ၊ ဒေါ်ခင်တင့် ဒီမှာ သန့်ရှင်း
ရေး လုပ်နေတာ အန္တရာယ်များတယ်”

“ဟာ... အေးပါကွာ... အေးပါ၊ ငါ ပလာယာနဲ့ခုံ သွား
ယူလိုက်မယ်”

“တော်ပြီ... ဦးထော်နေခဲ့၊ ကျွန်တော်သွားယူမယ်...
ဆင်းသွားရင် ပြန်တက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမိန့်အတိုင်းပါ ကိုယ်တော်လေးရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့
အဟဲဟဲဟဲ”

ချစ်ရင်ငြိမ်းငြိမ်းနော် ၉၅

နေလ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆူဟောက်ကလေး ဟောက်ပြီး
ထွက်လာခဲ့တယ်။ အခန်းဝကိုကျော်မှ နံရံဘေးမှာ အသာကပ်
ပြီး စောင့်ကြည့်တယ်။

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကိုထော်ကြီး”

“ဘာကိုလဲ အတင့်ရာ”

“ဒီမီးကြိုးလေး လုပ်ပေးရတာ ဘာပင်ပန်းမှာမို့လို့လဲ”

“အေးပါဟာ... မပင်ပန်းပါဘူး၊ ငါ ခြံထဲဆင်းရှင်းရင်း
မေ့သွားလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒီအိမ်မှာ ရှင်ရောကျွန်မပါ ဘယ်
လောက် သက်သာသလဲ... အဲ့ဒါလေးတောင် ထောင့်မစေ့ရင်
မကောင်းတော့ဘူး၊ လာ... ဒီစားပွဲ နည်းနည်းဝိုင်းရွှေ့၊ အထဲမှာ
ပင့်ကူမျှင်တွေ”

“အေး... လာပြီ”

နေလ အသာချောင်းကြည့်တော့ သူ့စာကြည့်စားပွဲကို
နှစ်ယောက် မ၊ရွှေ့နေကြလို့... သူ အခန်းတံခါးကိုမ၊ အသာ
လေးဆွဲပိတ်ပြီး အပြင်ကနေ လော့ချလိုက်တယ်။

“ကဲ... ကျွန်တော်တာဝန်ကျေပြီ ဦးထော်ရေး...
အဟတ်ဟတ်”

သူ ပျော်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးကာမှ ဖုန်းနဲ့ပိုက်ဆံ
အိတ် အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့လို့ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်

တားရံနေတဲ့အတွက် ရုံးက အဖေ့ဆီပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်က အမေ့ဆီ
ပဲဖြစ်ဖြစ် သွားလိုက်ရင်လို့ စိတ်ကူးကာ ဆက်ပြီးဆင်းလာခဲ့တော့
တယ်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ကုမ္ပဏီရုံးက ပြန်လာကတည်းက.. . တိုက်ခန်းရှေ့
လေသာဆောင်မှာ တငေးရီရီလေးလုပ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ သက်သက်
ခင်ဘေးမှာ မူယာဝင်ထိုင်ရင်း.. . ဆန်းကပ်တစ်ဘူး ခွဲပေးလိုက်
တယ်။

“ကျေးဇူးပဲဟာ.. . ငါ ရင်တွေပူနေတာ”

“ထက်ထူးကြောင့်လား”

သက်သက်ခင် ဘူးဖောက်ပြီး နှစ်ခါသုံးခါလောက် ဆတ်
ထိုက်မော့သောက်ပစ်ပြီးမှ ဘူးကို နားရွက်လည်တိုင်လေးမှာ
ထောင်ပြီးကပ်ထားလိုက်တယ်။

အအေးခါတ်က လည်တိုင်ကတဆင့် အာရုံခံစားမှုထဲ
စီမံဝင်သွားသလိုမျိုး အနည်းငယ် သက်တောင့်သက်သာ နှိသွား

မှ...

“နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ မူယာ”

“အားမနာစတမ်းလား”

သက်သက်ခင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“မပြတ်သားဘူးလို့ပဲ ထင်တယ်”

“ပြတ်သားရအောင် ထက်ထူးက ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောဖူးလို့လား၊ ဘုန်းမီးနေလဘက်ကရော ငါ့ကို အသက်သခင်လေးဆိုပြီး တွေ့တိုင်း နောက်ပြောင်နေတာကလွဲလို့ ဘာပိုခဲ့လို့လဲ... အဲ့ဒီတော့ ငါ ဘယ်သူ့ကို ပြတ်သားပေးရမှာလဲ”

“နင့်စိတ်ထဲမှာရော ဘယ်သူ့ဘက်က သာနေလဲ”

မူယာမေးခွန်းက သက်သက်ခင်ကို ငြိမ်သွားစေတယ်။ ပြောရခက် နေရခက်သွားလို့ ဆန်းကစ်ဘူး ပြန်ယူပြီး မကုန်မချင်း မော့သောက်ပစ်လိုက်တယ်။ ကုန်သွားတာတောင် ဘူးခွံအစတနှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တွေ့ပြီး တင်ထားလို့ မူယာ ဆွဲယူပြီး ဘေးမှာချလိုက်တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဝမ်းကွဲညီအစ်မဆိုပေမယ့် အရင်းတွေလိုပဲ ချစ်ကြတယ်။ (၇)နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးစလုံး နှစ်လုံးထိအမှုနဲ့ ထောင်ကျသွားလို့ ဦးလေးနဲ့အဒေါ်က မူယာလေးလည်း အဖော်ရ၊ တူမလေးဘဝလည်း လုံခြုံအောင် ခေါ်မွေးထားတာပါ။

ပြီးတော့... လကြီးလငယ်လောက်ပဲ အသက်ကွာမို့လို့ ပြောဆိုရတာ လွတ်လပ်တယ်၊ နင်... ငါ... ဒါပဲလေ။

သက်သက်ခင်မိဘတွေ ထောင်ကလွတ်လာတော့ သမီးကို ခဏလာတွေ့ကြတယ်။ သမီးကို ကြည့်လက်စနဲ့ ဆက်ပြီး ကြည့်ထားပေးဖို့ မူယာမိဘတွေဆီမှာ တောင်းပန်ပြီး စီးပွားရှာမယ်ဆိုပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ထွက်သွားလိုက်တာ ခုချိန်ထိ သတင်းအစအနကို မရတော့... သေပြီလို့ပဲ မှတ်လိုက်ကြတာ။

အဒေါ်နဲ့ဦးလေးကလည်း တူမ ကံဆိုးမလေးကို ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်။ မူယာနဲ့တန်းတူ အခွင့်အရေး ပေးထားတယ်။

ဒါပေမယ့် သက်သက်ခင်က ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ကိုယ်သိထားတော့ အဒေါ်နဲ့ဦးလေးက အပြစ်ရှိလို့ ဆူရင်ပဲ ကိုယ့်ကို နှိမ်သလိုလို ခံစားတာ အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ...။

အားကိုးရှာ ထွက်ပေါက်ရှာရင်း ထက်ထူးနဲ့တွေ့ပြီး ကျင်းကျပ်နေတဲ့စိတ်ကို ရွက်လွင့်တာလား မဆိုနိုင်ဘူး... အတော့်ကို တွဲဖြစ်တယ်။

ထက်ထူးကလည်း အလိုလိုက်တယ်၊ သက်သက်ခင်ဘာလုပ်လုပ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တာဝန်ယူပြီး ဖြေရှင်းတယ်။

တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီးဝန်ခံရရင် ထက်ထူးအပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ... အနွံအတာခံတယ်လေ။

ဒါပေမယ့် လူ့သဘောက စောကြောရ အခက်သား

နတ်ရွာစိုး

ဘုန်းမီးနေလနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်တော့ ထက်ထူးထက် အစစ
အရာရာကို သာလွန်နေလို့ စိတ်ယိုင်ချင်ချင်ရယ်။ ယိုင်လောက်
အောင်လည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမှု အမျိုးမျိုးပေးတတ်
တဲ့ ဘုန်းမီးနေလရဲ့အရည်အချင်းကလည်း တကယ့်ကို အံ့မခန်း
ပဲ။

သက်သက်ခင် အတွေးထဲ နစ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းမောကြီး
ဖက်ပြီး ပြန်ပေါ်လာတယ်။

“ငါရူးချင်တာပဲဟာ”

“ကောင်းပြီလေ... မူယာသဘောကို ပြောရမလား”

“အင်း... ပြောကြည့်လေ”

“ဟိုလူကို မေ့သင့်တယ်၊ ထက်ထူးကိုပဲ ရွေးရမယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ!”

“ထက်ထူးက သူ့အရည်အချင်းကို မမီပေမယ့် ထက်ထူး
လောက် နင့်အပေါ် တန်ဖိုးထား အနစ်နာခံလိမ့်မယ် ထင်လား”

“ဒါတော့ သူနဲ့ တွေ့တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

“ဆင်ခြေမပေးစမ်းပါနဲ့ဟာ... ထက်ထူး နင့်အပေါ်
ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ရွေးချယ်နေစရာ မလိုဘူး...
အေး... ဟိုဂတုံး နင့်အပေါ် အနွံတာခံမခံ တစ်ရက်လောက်စမ်း
ကြည့်လိုက်ပါလား”

“ဘာ... ငါ ဘယ်လိုစမ်းရမှာလဲ!”

ချစ်ရင်ပြန်ပြန်နေ

“အဟင်းဟင်း... လွယ်လွယ်လေးပါဟာ”

ပြောပြီး မူယာက သူ့လက်ထဲက ဆန်းကပ်ဘူးကို ကုန်
အောင်မော့ချလိုက်တော့တယ်။

ဓာတ်ပေဒပစ္စည်းတွေ မပါဘူး...

ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးဆိုတာလည်း မရှိဘူး...

ဒါပေမယ့် ဆရာဝန် ညွှန်ကြားချက်တော့ လိုတယ်။

“ရော...ဒါက မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ...”

အဲဒီလေးလုံးနဲ့ အချစ်နဲ့ ငါးလုံးတစ်ခွက် တစ်နေ့သုံးကြိမ်
သုံးရက်စာ ပေးလိုက်မယ်”

“ဆေးတွေက များလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“မများဘူးဗျ-အချစ်အတွက်”

ပြဟွံစိုတ်တရားဆိုတာ

မက်ဒီဆင်ကာဘာလိုပဲ”

ရဲဘော်ကြီးများနှင့်

အပိုင်း(ခြောက်)

မိတ် ရှိတိုင်း လုပ်ချင်တာလုပ်နေလို့ ဘဏ်စာရင်းပြန်
ကြည့်ပြီး ရင်မောသွားတယ်။ ဘုရားရေး . . နှစ်လအတွင်း ဆယ်
ပံ့လောက် ငါဖြုန်းလိုက်တာပါလား. . . မမသာ ဝင်စစ်ရင်တော့
ဒုက္ခပါပဲ. . . ။

သူမဘာသာတစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားရင်း ပြည်ပ
မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အစ်မဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း

စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်လေ။ မိဘတွေမရှိကြတော့ကတည်းက ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရုန်းကန်ပြီး နေခဲ့ကြတာဆိုပေမယ့် အစ်မကပဲဦးဆောင်ပြီး သူမကိုကျောင်းပြီးအောင်ထား၊ သူမကျောင်းပြီးတော့ အစ်မက ပြည်ပထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ ဟိုကနေ ပိုက်ဆံပို့ပေးပေါ့။ ဝန်ခံရရင် အိမ်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တော့မှ လွတ်ချင်တိုင်းလွတ်ပြီး သုံးချင်တိုင်းသုံးနေတော့တာလေ။

အစကတည်းက အငယ်ဆုံးပီပီ ဘဝကို အလေးထားရှင် သန်တတ်တဲ့စိတ်က အစ်မကို ခြေဖျားတောင် မမီဘူးမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့်လည်း မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဘုန်းမီးနေလနဲ့ အဆင်ပြေသွားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့... ငွေသုံးများလို့ အစ်မကမေးလည်း အဖြေတစ်ခုကတော့ ရှိနေမှာပဲလေ... တကယ်လို့များ...။

“တောက်!...”

အဲ့ဒီတကယ်လို့များဆိုတဲ့ အတွေးအစက ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းသာမှုမပေးမှန်း သိလို့... သူမဘာသာ မကျေမနပ်... တောက်ခေါက်ပြီး အတွေးအားလုံး စိတ်ရဲ့အမှိုက်ပုံးထဲ လုံးထွေးပစ်ထည့်ထားလိုက်တယ်။

၂၅ ၂၅ ၂၅

အစကတည်းက သူ အိမ်ကိုမဝင်သင့်၊ ကုမ္ပဏီရုံးကို သွားပြီး အဖေနှင့် တွေ့သင့်တယ်။ အဖေဆီက အသုံးစရိတ် နည်းနည်းယူ၊ စကားနည်းနည်းပြောပြီး ပြန်ရုံပင်။ အဖေဆီက တော့ နည်းနည်းပဲရမယ်။ စည်းစနစ်ကြောင့် ငွေလည်းနည်းနည်း အပြင် မပို၊ အလုပ်များတဲ့သူဖြစ်လို့ အချိန်လည်း အနည်းငယ်သာ ဖွဲပေးနိုင်တာလေ။

ဒါဆို ဟိုနားဒီနား လျှောက်သွား၊ စားသောက်၊ ညနေချိန် လောက် ပြန်ပေါ့။ ခုတော့ ဘာမဆိုများများရတဲ့ အိမ်က အဖေဆီ လောဘတက်ပြီး သွားမိတာ။ မိုးစုံစုံချုပ်တာတောင် မနည်းတောင်းပန်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်။

အဘိုးနဲ့အဘွားကလည်း ငါ့မြေးလေး ပိန်သွားတယ်ဆို

ပြီး မျက်ရည်တွေ ပိုးလိုးပက်လက်ကျအောင် ငိုနေလို့ ချောရတာ လည်းအမော၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။

နေ့ခင်းကတည်းက အခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ဒေါ်ခင် တင့် ဦးထော်ကြီးတို့ ဗိုက်ဆာလို့ သေတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို အပြေးအလွှား တက်လာခဲ့တယ်။

ပထမအစီအစဉ်ကတော့ နှစ်နာရီလောက် အခန်းထဲ ထည့်လှောင်ထားလိုက်ရင် အချစ်ကောင်လေးတွေ . . ပိကျော့ ပိကျော့နဲ့ ပေါက်လာပြီး ပျော်စရာကောင်းမယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခုလိုကြီး အချိန်လွန် အချိန်လွဲ ဖြစ်ကုန်တော့ ပျော်စရာထက် သနားစရာကောင်းနေလို့ သူ အခန်းတံခါးကို အရေးတကြီး ဖွင့်ချ လိုက်တယ်။

“ဟင်! . . .”

အသိစိတ်ထဲ . . ဂလင် . . ဂလောင်နဲ့ မြည်ထွက်သွား အောင် ခုတင်ပေါ် တက်အိပ်နေကြတဲ့ နှစ်ယောက်ကြောင့် . . သူ အခန်းတံခါးကို ကပျာကသီ ပြန်ပိတ်လိုက်မိတယ်။ ဒီအတိုင်း သိပ်ထားလိုက်ပြီး မနက်ကျမှဆိုရင်ကော၊ ဒါလည်းမဖြစ်သေး ဘူး။ သူတို့ ဘာမှမစားရသေးဘူး။ အူမတောင့်မှ သီလစောင့် နိုင်သလို . . ဗိုက်ဆာရင် အချစ်မလာဘူး။

အဲ့ဒါကြောင့် သူ အလွယ်ကူဆုံး နှိုးတဲ့နည်းနဲ့ပဲ နှိုးလိုက် တယ်။

တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လေးဆောင့်ပိတ်ပြီး အသာပြန်ဖွင့်လိုက်တာပါ။

“ရိုမ်း! . . . ကျို! . . . အို! . . .”

သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ခုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကြတဲ့အတွက် မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ အခန်းထဲဝင် လိုက်တယ်။

“ဆောရီးပဲ ဦးတို့အဒေါ်တို့ရာ၊ အမေ ဖုန်းနဲ့လှမ်းခေါ်လို့ ဘာအရေးကြီးလို့လဲဆိုပြီး သွားလိုက်တာ . . အခုမှပဲ ပြန်ရောက် တာလေ၊ ဘယ်လိုလဲ . . . အဆင်ပြေကြရဲ့လား။”

“အင်း . . . အေး . . . ဟဲဟဲဟဲ၊ သူ . . . သူက . . . သရဲ အရမ်းကြောက်တတ်တော့ ငါလည်း တစ္ဆေပုံပြင်တွေ ပြောပြရင်း အဆင်ပြေသွားတယ်”

“ကဲ . . . အဆင်ပြေရင်လည်း စားဖို့သောက်ဖို့လေး လုပ် ကြတော့၊ ကျွန်တော်တော့ အိမ်ကစားခဲ့ပြီ”

“ဟုတ်လား . . . ကဲ . . . အတင့်ရေ၊ တို့တစ်တွေ အောက် ဆင်းကြစို့ရဲ့”

“ဟင်း . . . လူယုတ်မာကြီး”

ဒေါ်ခင်တင့် မြည်တွန်ပြီး . . ရှက်ရှက်နဲ့ အခန်းတံခါး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားမှ . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲလား”

နတ်ရွာဦး

“ဘယ်ကလာကွာ . . . အညစ်ခံထားရလို့ လျှာထွက်နေတာကိုပဲ ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာတယ်”

“ဟင် . . . ဒါဆို”

“ဒါပေမယ့် အိုကေပါတယ်၊ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ သရဲအကြောင်းပြောလိုက်တာ တစ်ခါတည်း ခုတင်ပေါ် ရောက်သွားတယ်”

“ကွက်တိပေါ့”

“ဟေ့အေးကွ . . . ငါ့ကို ခုတင်ပေါ်က ဆောင့်ကန်ချတာ အောက်မှာ ဆယ်မိနစ်လောက် လျှာထွက်နေသေးတယ်”

“ဟင် . . . ဦးထော်တို့ ညံ့ချက်ကလည်း”

“အံ့မယ် သူပြန်တောင်းပန်တယ်ဟ . . . အဟေးဟေး”

“အဲ့ဒီတော့မှ အဆင်ပြေသွားတယ်ဆိုပါတော့”

“အင်း . . . နောက်ထပ် ယီးတီးယားတားလုပ်ရင် ပါးကွဲအောင် ရိုက်မယ်ဆိုလို့ သူ့အိပ်ပျော်သွားမှပဲ တစ်ခါခိုးနမ်းလိုက်ရတယ်”

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . ဦးထော်၊ ကဲ . . . သွားတော့ ကျွန်တော်အိပ်ချင်ပြီ”

“ဪ . . . အေး . . . ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နေလရာ၊ တစ္ဆေအကြောင်း မပြောရင် ငါ့ကို လက်ထပ်မယ်တဲ့အဟိဟိဟိ”

နေလည်း ညစ်ကျယ်ကျယ် ပြုံးရင်း ဦးထော်ကို အပြင်ထုတ်ပြီး အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

“ဟူး . . .”

၆ ၆ ၆ ၆

ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူမိုက်ဖက်တီးနဲ့ ယမင်းယုမောင်တို့ ထိုင်နေကြတာ နာရီဝက်လောက်တော့ ရှိပြီ။ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို သုံးရက်မြောက် စောင့်ရတဲ့နေ့ဖြစ်လို့ ဖက်တီးက စိတ်မရှည်ချင်တော့တဲ့လေသံနဲ့...

“နင့်အဘွားကြီးက ဒီနေ့ရော ဈေးဝယ်ထွက်ပါ့မလား”

“မထွက်လည်း ထွက်တဲ့နေ့အထိ စောင့်ရမှာပေါ့ဟ”

“ကြာရင်မကောင်းဘူး”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ ထက်ထူးက ငါအဆင်ပြေတဲ့ အထိ ကူညီလိုက်လို့ နင့်ကို မှာထားပြီးသားလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါလည်း ကူညီမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို အချိန်မှန်ကြီး နေ့တိုင်း နင်နဲ့ ဒီလိုတွဲထိုင်ရတာ မကောင်းဘူး”

ယမင်း တစ်ချက်မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီးမှ အတွေးနဲ့ လင်းလာပြီး...

“ဘာလဲ... နင့်ရည်းစားမြင်ရင် အထင်လွဲမှာစိုးလို့ လား!”

“ဖွဲ့... ငါ့လိုကောင်လား ရည်းစားရှိမှာ၊ ငါ ဒီနေ့အချိန်ထိ အမေကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ နီးနီးကပ်ကပ် မနေဖူးဘူး၊ အဲ့ဒါ မကောင်းဘူး”

“ဟဲ့... ဘာမကောင်းတာလဲ!”

“ကြာလာရင် အနေနီးတဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ နင့်ကို ချစ်မိလိမ့်မယ်”

“ဘာ!... အောင်မလေး... ဟဲ့ဖက်တီး”

“ဘာလဲဟ... နင်က မတူဘူး မတန်ဘူး ပြောချင်လို့ လား၊ နင်နဲ့ငါ တွဲရင် ရာဆာအာရာဖတ်တို့ လင်မယားလောက် မဆိုးပါဘူးဟ၊ ငါလည်း ဒီရက်တွေမှာ... တစ်နေ့ မှန်ဆယ့်နှစ်ခါ လောက်ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်... အဆင်ပြေလောက်ပါတယ်”

“တော်တော့... နင်တော်တော့”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ဒေါ်ခင်တင့် ဈေးခြင်းတောင်းလေး လက်မောင်းချိတ်ပြီး ဈေးဝယ်လာတာကို ယမင်း လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ခင်တင့်တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘဲ ဘေးမှာ အသားညိုညိုနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပါ ပါလာလို့...

“ဟဲ့... ဖက်တီး၊ ဟိုမှာလာနေပြီ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘယ်မှာလဲ!”

“အခု... လာနေတဲ့စုံတွဲပဲ”

“ဟင်... နင်ပြောတော့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ထဲဆို”

“အေး... ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုအတွဲမိလာသလဲ ငါလည်း

ပြောတတ်ဘူး”

ဖက်တီး ခေါင်းတွေကုတ်ပြီး သက်ပြင်းချတယ်။

ပြီးမှ...

“လာဟာ... အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ လုပ်ကြတာပေါ့...။

နောက်ထပ်အခွင့်အရေးကောင်း ဆက်ပြီးစောင့်လည်း နင့်ကို ချစ်ခွင့်မှမရတာ... သွားစို့”

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ကထွက်လာပြီး လူချင်း

ခွဲလိုက်ကြတယ်။

“အတင့်ရေ... ကိုယ်တို့ ဘာချက်စားကြရင် ကောင်းမ

လဲ”

“မောင်နေလကတော့ ဒီမနက် ကင်းမွန်စားချင်တယ်တဲ့”

“ငါးကြင်းဝယ်ပြီး ကန်စွန်းရွက်နဲ့ ငါးခေါင်းချင်ရည်ဟင်း

လေး တစ်ခွက်ချက်ကွာ၊ ကျန်တာကြော်နှပ်လေးပေါ့၊ အဲဒါမျိုး... ကိုယ်အရမ်း ကြိုက်တာ”

“မောင်နေလက သားကြီးငါးကြီး မစားဘူးရှင်”

“ဟာ... အတင့်ရေ ဟိုမှာ... မှီကွ... မှီ”

“ရှင်ကြိုက်လို့လား... ကြက်သားလေးနဲ့ ရောကြော်ပေး

မယ်လေ... ဟယ်...”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖက်တီးက ဒေါ်ခင်တင့်ချိုင်းကြားထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားတယ်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

ပိုက်ဆံအိတ် အဆွဲခံလိုက်ရလို့ ဒေါ်ခင်တင့် လန့်ဖျပ်လှည့်ကြည့်တော့ ဖက်တီးက ရှေ့ကို ရောက်နေပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကြက်သားဆိုင်ဖက် လှည့်ဝင်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ပိုက်ဆံ အိတ်ကလည်း ဒေါ်ခင်တင့်အိတ်နဲ့ ပုံစံတူဆိုတော့ ဒေါ်ခင်တင့် လှစ်ခနဲရောက်သွားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို လုယူလိုက်တယ်။

“ဟာ!...”

“မဟာနဲ့ ကောင်မ၊ နင်ကများ အလစ်သုတ်ချင်သေးတယ်”

“ဘာ... အဲဒါ ကျွန်မအိတ်”

“ငါ့အိတ်... နင် နောက်ကနေ ဆွဲယူသွားတာ”

“ကျွန်မအိတ်နော်... လုပ်ကြပါဦး၊ ဒီမှာ ကျွန်မအိတ်ကို ထူနေပါတယ်ရှင်... ကယ်ကြပါဦး”

“ဟာ... ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ သူခိုးက လူပြန်တစ်

၁၁၄ နတ်ရွာစိုး
နေတာ”

“ကဲ. . ကဲ. . ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုငြင်းနေလို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရော့ကောင်စီရုံးမှာ ရှင်းကြ”

“ရှင်းမယ်. . . သွားမယ်”

“အို. . . သိပ်ရှင်းတာပေါ့”

သူ့ပွဲနဲ့သူ အလုံးလိုက် တက်သွားပြီး. . အလုံးလိုက် ရှင်းသွားလို့ ဖက်တီးနဲ့ယမင်းတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

သူတို့အစီအစဉ်က ဖက်တီး ပိုက်ဆံအိတ်ဆွဲသွားတာကို ဒေါ်ခင်တင့်မြင်မယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ယမင်းဝင်လာပြီး ဖက်တီးကို ဝင်ချုပ်မယ်။ ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ယူပြီး ဖက်တီးကို နားရင်းအုပ်လွှတ်လိုက်မယ်။

ဒေါ်ခင်တင့်က ယမင်းရဲ့သတ္တိရှိပုံ ရဲရင့်ပုံကို သဘောကျပြီး ကျေးဇူးလည်းတင်၊ ခင်လည်း ခင်သွားမယ်။

ခုတော့. .

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ. . အခုချိန်မှ အဒေါ်ပိုက်ဆံအိတ်က ဒီမှာဆိုရင် သေချာပေါက်အဖမ်းခံရမှာ”

နောက်ဆုံးတော့ ယမင်းရော ဖက်တီးပါ ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ ဆိုင်ရောက်မှ စားပွဲပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ချထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယမင်း

ချစ်ရင်ပြန်ပြန်နေ ၁၁၅

ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ်။

အိတ်ထဲမှာ မှတ်ပုံတင်ကို တွေ့လိုက်တဲ့ယမင်း အကြံတစ်ခုရပြီး ပျော်သွားတယ်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

“ဟာ... အကုန်ပေကုန်ပြီ ကောင်မလေးရာ”

“ပေပေပေါ့... ပူရင်ပူတယ်လို့ ပြောပါလား... ဟူး”

နေလ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ မူယာ ဖူးခနဲ မှတ်ထုတ် လိုက်တဲ့ကော်ဖီက သူ့အကျိုးတွေရော ဘောင်းဘီမှာပါ... နံ့ပြား ကုန်တော့ တစ်စုံလုံးလဲပစ်မှ ရမှာမို့လို့ ပြန်မှပဲ လဲတော့မယ်ဆိုပြီး ဆက်ထိုင်နေလိုက်တယ်။

“ကဲ... ကျောင်းအစ်မ၊ လာရင်းကိစ္စလည်း ပြောပါဦး”

မူယာ ဘာမှမပြောဘဲ စာရွက်ခေါက်လေး စားပွဲပေါ်ချ ပေးပြီး ကော်ဖီပြန်သောက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ နည်းနည်းချင်း မှတ်သောက်နေလို့ နေလ စိတ်ချလက်ချနဲ့ပဲ စာရွက်ခေါက်ကို ယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ရှင်နု စိတ်ကွက်ကွယ်ကွယ် လျှောက်လည်စဉ်က...
လိုက်ပြီမှာဆိုရင် မူယာနဲ့ အချိန်ကိစ္စကျကျ မှာလွှတ်လိုက်...
စောင့်နေမယ်...။

သက်သက် (အေးနု) လုံးညာထိုင်ရင်

နေလ သဘောခွေသွားတယ်။

ကုသိုလ်တရားများ အကျိုးပေးချင်တော့လည်း ချက်ချင်း ပါလားလို့ တွေးပြီး မူယာကို မေးလိုက်တယ်။

“သူ့မှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ကြုံနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်... သူ အရမ်းမွန်းကြပ်နေတယ်၊ တကယ် လို့ လျှောက်လည်ဖြစ်ရင်တောင် ရှင့်ဦးထုပ်တွေ တစ်ခုမှ ယူမလာ နဲ့တဲ့”

“ဟ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“စိတ်ရှုပ်လို့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ မကြည့်ချင်ဘူးတဲ့... ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း ကတုံးနဲ့ပဲ မြင်ချင်လို့တဲ့”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ်... အဲ့ဒါမှ ငတုံးဘဝပိုင်ရှင်အစစ် ပဲ၊ အိုခေ... ဒီနေ့ပဲ လျှောက်လည်ကြမယ်၊ ခဏနေရင် ဒေါ်ခင် တင့်တို့ ဈေးကပြန်လာတော့မယ်၊ အခု (၉)နာရီဆိုတော့... (၁၀) နာရီအတိမှာ ဒီလမ်းဆုံမှာ ကားရပ်ပြီးအသင့်ပဲ... ဟုတ်ပြီလား”

“ပြီးရော... ပြန်တော့မယ်”

“ဟေ့... မင်းရော ပါလာမှာလား”

“ပါမှာပေါ့... ရှင့်စိတ်က ရှင့်ကတုံးလောက် ရှင်းမရှင်း ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ”

“မလေး... အိုးဘဲဥက ဝင်ပြီး ပေါလောပေါ်ဦးမယ်... အေးအေး... ပြီးရော”

“ချစ်တယ်” ပြောတာပါးစပ်
 ထပ်ခနဲ ခုန်သွားတာက ရင်
 ကျင်ခနဲ ခြစ်သွားတာကတော့
 ခါတ်လိုက်တာပါကွယ်၊
 (ရှက်ရှက်နဲ့ ဝါယာကြိုးကို သွားကိုင်မိတာလေ)

အပိုင်း(ခုနစ်)

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုပြီး ပူလာတဲ့အပူရှိန်ကြောင့်
 ဩတက်လာတဲ့အလင်းကို ဘယ်လိုကြည့်ရမှန်းမသိလို့ နေကာ
 ဖျက်မှန်တပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ အိုခေပါပဲ. . စင်ကာပူကို ဈေး
 စယ်ထွက်တုန်းက၊ ခြေဆော့လက်ဆော့ ဝယ်လာမိပြီး မသုံးဖြစ်
 ဘဲ ကားထဲပစ်ထည့်ထားတာ၊ အခုတော့ အဆင်ပြေသေး၊
 ယူဗွီပါတဲ့မျက်မှန်မှို့လို့ မျက်ကြည်လွှာအတွက် ခရမ်း

၁၂၂ နတ်ရွာစိုး

လွန်ရောင်ခြည်ကို အကောင်းဆုံး ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ
ကို အခုမှပဲ သူ တကယ်ယုံကြည်သွားတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခုနစ်လွှာတိုက်တန်းတွေရှေ့
လမ်းသွယ်အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာနေတဲ့ သက်သက်ခင်တို့
ညီအစ်မကို နွေတလင်းပြောင်ပြောင်ကြီးထဲမှာ မျက်စိမကျိန်းဘဲ
ဖိုးကပ်(စ်)ပြတ်စွာ မြင်နေရလို့ပါ။

ကြည့်စမ်း... အာဂမိန်းမတွေ။ ထီးလေးဘာလေး
တောင် မဆောင်းဘူးကွာ။ နေလလွမ်းကြည့်ရင်း သူ့ကတုံးသူ
ပွတ်ပြီး ကားတံခါးကို ရှေ့ရောနောက်ပါ ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။
ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဝင်လေ၊ ဒါပေမယ့် မူယာက ရှေ့တံခါးပေါက်
ကို တွန်းပိတ်ပြီး... နောက်ခန်းထဲ သူ့အစ်မကို ခေါ်သွင်းသွားလို့
နေလ နည်းနည်းတော့ ဖီးလ်တက်သွားတယ်။

(အိုးဘဲဥကတော့ အရှုပ်ထုပ်ပဲကွာ)

“ကဲ... အစ်မတို့၊ ကျွန်တော်မျိုး ဘယ်ကိုမောင်းပေးရ
မလဲဆိုတာလေး ပြောပါဦး”

ဒါကိုလည်း မူယာမျိုးခင်ကပဲ လိုင်းအပ်ဝင်ဆွဲတယ်။

“ပထမဦးဆုံး ရွှေတိဂုံဘုရား သွားဖူးမယ်၊ အပြန်ကို ကန်
တော်ကြီးထဲ ဝင်ပတ်မယ်၊ ရွှေဘဲမှာ နေ့လယ်စာ သွားစားမယ်၊
အပြန်မှာ စိန်ဂေဟာ ဝင်မယ်... ချိုင်းနားတောင်းနော်၊ ပြီးရင်
သမ္မတမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ ဖရေဇာညဈေး လမ်းလျှောက်မယ်၊

ချစ်ရင်ငြိမ်ငြိမ်နေ ၁၂၃

တရုတ်တန်းမှာ ဝက်သားကင်ကောင်းကောင်းရဲတဲ့ဆိုင် ရှာပြီး...
ညစာစားမယ်... အိမ်ပြန်မယ်”

“တော်ပြီလား!”

“မတော်လို့ ရှင်က ဘယ်သွားချင်သေးလို့လဲ!”

“ရေဝေးမှာ အခန်းခတွေ သက်သာတယ်”

“ရှင်ပဲ သွားအိပ်၊ ကျက်သရေ မရှိတာက စပြီ”

“ဟေ... မင်းဆွဲတဲ့ လိုင်းနပ်(စ်)ထဲမှာလည်း ငါ့ကို ကိစ္စ
တုံးအောင် လုပ်ထားသေးတာ... ဘာထူးလဲ”

“ဘယ်မှာတုံးလို့လဲ”

“ဟ... ခေါင်းပြောင်ပြောင်နဲ့ ဦးထုပ်မပါ ထီးမပါ တစ်နေ့
ခင်းလုံး ပတ်ခိုင်းပြီး... သမ္မတရုံထဲ အဲကွန်းနဲ့ အပြီးပို့တဲ့ကိစ္စ...
ရေဝေးမှာမအိပ်လို့ ဘယ်နေရာ သွားအိပ်ရမှာလဲ၊ မသေမှာစိုးလို့
ညစာ ဝက်သားနဲ့ကျွေးဦးမှာ”

“ဒါတော့ ရှင့်သဘောလေ၊ အပြီးအလှပိုင်ရှင်ကို စိတ်
ဝင်စားပြီး ငတုံးဘဝပိုင်ရှင်ကို လိုချင်မှတော့ ရင်းလိုက်ပေါ့...
တကယ်ချစ်ရင် အချစ်အတွက် အသက်တောင် စွန့်ကြသေးတာ
ပဲ”

“ဟာ... အဲဒါ အရူးတွေလုပ်တာ၊ သေမှတော့ ဘယ်
နေရာ ဘာနဲ့သွားချစ်မှာလဲ!”

“မသိဘူး...”

၁၂၄ နတ်ရွာစိုး

“တောက်... ကဲ အိုးဘဲဥမ... နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ အခု
တိစ္စတ ငါနဲ့သက်သက်ခင်ကိစ္စ”

“ဘာ!...”

“ကဲ... မူယာ ခဏလေး ငါပြောမယ်၊ ဒီမှာ ကိုကတုံး၊
အဲဒီအစီအစဉ်တွေအားလုံး... ကျွန်မ ဆွေတာပဲ၊ ရှင်လိုက်မပို့ချင်
လည်း ပြန်မယ်”

“ဟာ... နေ... နေ... နေပါဦး ကိုယ်ပို့ပါမယ်၊ တကယ်
လို့များ ကိစ္စရှိရင်လည်း ကိုယ့်ကိုပြန်ပို့ပေးပါ... ဟုတ်ပြီလား၊
ကဲ... သွားမယ်”

ပြောပြီး နေလ ကားကို ဘီးလှိုမ့်ထွက်လိုက်ပါတယ်။

ဒီနေ့မှ ဦးနှောက်ကြောမပြတ်၊ လေမဖြတ်ရင် နေလဘဝ
အသက်ရာကျော်ရှည်ပြီးလို့ ဘုရားသိကြားမပြီ မှတ်လိုက်တယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

ရပ်ရပ်ပြီပြီနေ ၁၂၅

“ဦးလေးကြီးရှင့်”

“ဟဲ့... ဘယ်သူလဲ!”

ဦးထော် ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေတုန်း ခြံဝက တစ်
ယောက်ယောက် လှမ်းခေါ်လို့ ထွက်ကြည့်တယ်။

“ဘာကိစ္စလဲ မိန်းကလေး”

“ဒီအိမ်က ဈေးမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်တဲ့ အန်တီကြီး
အိမ်လားဟင်”

“ဪ... အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုပါရှင်၊ မနက်က ပြဿနာဖြစ်တဲ့ နောက်
နားမှာ ကျွန်မလည်း ဈေးဝယ်ရင်း ရှိနေတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ...
ဒီကအန်တီနဲ့ ဟိုအစ်မ ပိုက်ဆံတစ်အိတ်ကို သူ့ဟာသူတော့

၁၂၆ နတ်ရွာစိုး

လုနောလည်း မြင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ ဈေးထိပ်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူတစ်ယောက် ဟောဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်နှိုက်နေတာမြင်တော့... ဟိုမှာ လုနေတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ ပုံစံတူနေပြီး၊ ဒီလူကြားက ဝင်သုတ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်ဟောက်တာ၊ တကယ်ပဲ အလစ်သုတ်တဲ့လူဖြစ်နေတယ်။ အဲ့ဒါ ဘေးကလူတွေ အကူအညီတောင်းပြီးဖမ်းတော့ သူကောက်ရတာတဲ့ ပြောတယ်လေ။ အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဈေးကောင်စီရုံးက လူကြီးတွေကို စုံစမ်းပြီး ဒီကိုလိုက်လာတာ၊ ဒီအိမ်ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟာ... အစစ်ပဲ တူမကြီးရေ၊ လာ... လာ... အထဲကို ဝင်ပါဦး၊ အတင့်ရေ... ဟေး... အတင့်၊ ဒီမှာ... မင်းပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ရပြီကွ၊ လာ... လာ... တူမကြီး”

ဦးထော် ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ယမင်းယုမောင်ကို ခေါ်လာတော့ ဒေါ်ခင်တင့်လည်း မီးဖိုခန်းထဲမှ ချက်ပြုတ်ရင်းကနေ ထွက်ကြည့်တယ်။

“ဒီမှာ မင်းပိုက်ဆံအိတ် လာပြန်ပေးတာ”

“အို... ဟုတ်လား၊ အထဲမှာ မှတ်ပုံတင်ပါလား”

“ပါတယ်... အကုန်ပါတယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့... ငါတူမကြီး ဉာဏ်ကောင်းပြီး သတ္တိရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုဖြစ်တာတဲ့... အတင့်ရေ”

ချစ်ရင်ပြန်ပြန်နေ ၁၂၇

အဲ့ဒီနောက် ယမင်းခင်းပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းအတိုင်းပဲ... ဦးထော်က အားပါးတရ ပြန်ပြောပြတော့ ဒေါ်ခင်တင့်လည်း အတော့်ကို အံ့အားသင့်ပြီး ဝမ်းသာသွားတယ်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဪ... ဖျော်ရည်လေး လုပ်ပေးရဦးမယ်”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့... အဟင်းဟင်း”

ဒီလိုနဲ့ ယမင်းမျှော်မှန်းထားတဲ့ အခွင့်အလမ်းမျိုး ပုံစံတကျလေး ဖြစ်သွားတယ်။

“သမီးနာမည်”

“ယမင်းယုမောင်ပါ... စံပယ်ရုံလမ်းသွယ်ထဲက တိုက်ခန်းမှာ နေပါတယ်၊ သင်္ချာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လျှောက်ထားတယ်၊ မိဘတွေကတော့ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေပါ”

“ဪ... ဪ... အေးကွယ်၊ အဒေါ်နာမည်က ဒေါ်ခင်တင့်ပါ၊ သူက ဦးထော်တဲ့၊ အဒေါ်တို့က ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်လေး ဘုန်းမီးနေလရဲ့ အိမ်သားတွေပါကွယ်၊ နောင်လည်း ထာလည်လေ သမီး”

“ဟုတ်... သမီးကို ခွင့်ပြုကြပါဦး”

“အေး... ကောင်းပါပြီ၊ လာလည်နော်”

“ဟုတ်”

၁၂၈ နတ်ရွာစိုး

ယမင်း အတော့်ကို ပျော်ရွှင်သွားတယ်၊ ဒါ. . ပထမ
ခြေလှမ်းလေ။

လာမှာ. . . ဒုတိယခြေလှမ်းနဲ့ လာကိုလာခဲ့ဦးမှာ။
အခပ်ခပ်. . . ငါကွ။

၁၂၉

ချစ်ရင်ပြန်ပြန်နေ ၁၂၉

နောက်နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ခြားပြီး. . ယမင်းယု
မောင် ဈေးထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ လာထိုင်စောင့်တယ်။
ဒေါ်ခင်တင့် ဈေးဝယ်အပြန်ကို အမှတ်တမဲ့ ဆုံကြတဲ့ပုံစံမျိုး။

“ဟော. . . အန်တီ”

“ဟယ်. . . သမီးယမင်း ဈေးလာဝယ်တာလား”

“ပန်းလာဝယ်တာလေ၊ မရပါဘူး အန်တီရယ်၊ အလုပ်
တွေအတွက် ယတြာလေးလုပ်ဖို့ နှင်းဆီအဝါသုံးပွင့်လောက် လို
ခွင့်လို့ လာတာ”

“အမလေး. . . ဒါများ၊ လာ. . . အဒေါ်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ သမီး
နှင်းဆီကြီးဆီက တောင်းပေးလိုက်မယ်၊ ခြံထဲမှာ နှင်းဆီဝါတွေ
ရှိတယ်လေ”

“ဟယ်... အားနာစရာကြီး”

“ဘာမှအားမနာနဲ့၊ လာ... သွားစို့”

“ခြင်းတောင်း သမီးကိုပေး”

“ရပါတယ်ကွယ်... မလေးပါဘူး”

“အို... ပေးပါ အန်တီရဲ့၊ သမီးဆွဲမယ်”

သွက်လက်တဲ့ယမင်းက ခြင်းတောင်းကူဆွဲရင်း တစ်ဖက်တစ်
ဒေါ်ခင်တင့်လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်သေးတော့ ရင်းနှီး
ခင်မင်မှုအဆင့်က အပြီးကိုယ်စီနဲ့ပဲ တိုးမြှင့်လိုက်ကြတယ်။

“ဘာတွေဝယ်လာလဲ”

“ကြက်ကတော့ တစ်ကောင်လုံးပဲ၊ ကျန်တာ... ဟိုဟာ
နည်းနည်း ဒီဟာနည်းနည်းပါ သမီးရယ်၊ တို့အိမ်က ကိုယ်တော်
လေး ဖျားနေတာ ဒီနေ့ပါဆို သုံးရက်ရှိပြီ”

“ဟောတော်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သိပါဘူးကွယ်... အဲဒီနေ့က တစ်နေကုန် ဘယ်သွား
မှန်းမသိဘဲ မိုးချုပ်မှပြန်လာတာ၊ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး မထနိုင်
တော့ဘူးလေ၊ ဆရာဝန်ကတော့ ချွေးငုပ်ပြီး အပူရှပ်ဖျားတာလို့
ပြောတာပဲ၊ အဲဒါ သူ့အတွက် ကြက်စွပ်ပြုတ်လေး လုပ်ပေးမလို့”

“ဒါဆို သမီးလုပ်ပေးမယ်၊ သမီးက ကြက်စွပ်ကို လျှာ
လည်အောင် ရှယ်လုပ်တတ်တယ်”

“အို... အားနာစရာကြီး”

“ရပါတယ် အန်တီရယ်၊ ဒါပဲနော်... အန်တီကို မြင်မြင်
ချင်း အရမ်းခင် အရမ်းချစ်သွားလို့ ကူလုပ်တာ”

“ဟို... သမီး ယတြာကိစ္စ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“အဲ့ဒါ ညနေ(၃)နာရီအတိမှာ လုပ်ရမှာ... ရတယ်”

ဆိုတော့လည်း ဒေါ်ခင်တင့် ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်
ရတော့တာပေါ့၊ နဂိုရ်ကမှ ရိုးသားတဲ့သူ မဟုတ်လား၊ ဝါးနုက
ဝါးရင့်ပတ်နေတာ ခမျာမှာ ဘယ်သိရှာပါ့မလဲ။

အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲ ဆင်းထိုင်နေတဲ့ နေလနဲ့
ဒေါ်ခင်တင့်ကို တွဲဝင်လာတဲ့ယမင်းနဲ့ ပက်ပင်းတိုးကြပါလေရော။

“ဟာ... အိုးဘဲဥ”

“ဟယ်... ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လိုကြီး ခေါ်တာလဲ မသိ
ဘူး”

ဒေါ်ခင်တင့်က...

“မောင်နေလနဲ့ သိကြလား”

“သိတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမယ့် သူ ဒီမှာနေတယ်ဆိုတာ
တော့ မသိဘူး... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ခါပဲဆုံဖူးတာ”

“နှစ်ခါပါကွာ... အိုးဘဲဥကြောင့် သျှင်ပါကူမှာ တစ်ခါ
လေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ... အဟင်းဟင်း”

“ကဲ... ဒါဆိုလဲ သမီး ဒီမှာစကားပြောနှင့်ကြဦး၊ အဒေါ်

၁၃၂ နတ်ရွာစိုး

မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်... သမီးလာခဲ့မယ်နော်”

“ဪ... မောင်နေလရေ၊ အဒေါ်ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ရ
အောင်လုပ်ပေးတာ သူပေါ့”ဒီတော့မှ ဒေါ်ခင်တင့်နဲ့ ဆက်စပ်ပုံကို နေလ တွေးမိ
သွားတယ်။

ယမင်းက နေလ၊ဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး...

“ဖျားနေတယ်ဆို... သက်သာရဲ့လားဟင်”

“သက်သာတယ်... မင်းကိုမြင်တော့ လန့်ပြီး ပိုသက်သာ
သွားတယ်”

“ရှင်... ကျွန်မကို လန့်တယ်”

“မင်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ အိုးဘဲဥအုပ်စုကို လန့်တာ
ငါ ဒီလိုဖြစ်အောင်လဲ ဟိုဘဲဥမတွေ နှိပ်စက်တာလေ”

“ဟောတော်... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

အဲ့ဒီတော့ နေလလည်း မကျေမနပ် ပြောပြလိုက်တယ်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကို ဒီလောက်အပူပြင်းတဲ့
ရာသီမှာ နေခင်းကြောင်တောင် ကတုံးပြောင်နဲ့ တစ်နေကုန်ယင်း
လျှောက်ခိုင်းတယ်၊ ရေခဲမုန့်ကျွေးတယ်... ဘဲသားကျွေးတယ်
အဲကွန်းခန်းထဲ နှစ်နာရီလောက် ဝင်ထိုင်ခိုင်းပြီး ဝက်သားကျွေး
လွှတ်လိုက်တယ်၊ မသေတောင် လေဖြတ်မှာ... ဘယ်လောက်ချစ်ရင်ပြန်ပြန်အန ၁၃၃

ရက်စက်လဲ”

“အဲဒါ ရှင်စားရသလား၊ ဒုက္ခပါပဲ... ဟိုမိန်းမတွေက
လည်း ယုတ်မာလိုက်တာ”“တော်ပါပြီကွာ... မင်းတို့ အိုးဘဲဥတွေ ငါကြောက်
လည်း ကြောက်ပါပြီ၊ အခုလည်း မင်းဘယ်လိုအကြံဆုံးကြီးနဲ့
ရောက်လာတာလဲ”

“ရှင်!”

“မရှင်နဲ့... ငါအကုန်စုံစမ်းပြီးပြီ၊ ဈေးကောင်စီရုံးကို
လည်း မင်းမသွားဘူး၊ ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလည်း
ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ အားလုံး မင်းရေးတဲ့ဇာတ်တွေချည်းပဲ၊
ကဲ... ဘာကိစ္စလဲ!”ယမင်း မျက်ရည်ဝိုင်းသွားတယ်။ ရှင်ကို ချစ်လို့ ဒီလိုကြံ
ရတာပါလို့ ဒီပါးစပ်ကြီးနဲ့ မပြောရဲဘူး မဟုတ်လား၊

ဒါပေမယ့်...

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါတယ် ကိုကတုံးရယ်... ကျွန်မ
တခြားမရိုးမသားစိတ်ကူး ဘာမှမရှိပါဘူး... လက်လက်စင်တို့
ရက်စက်သလို မရက်စက်ပါဘူး... တစ်ခုထဲပါပဲ”

“အဲ့ဒီတစ်ခုက ဘာလဲ!”

ယမင်း မဖြေဘဲ မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး မီးဖိုခန်းဘက်
လျှောက်သွားတယ်။

“အန်တီ... သမီးဝင်လာပြီနော်”

“အေး... ဝင်ခဲ့ သမီး”

နေလ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ယမင်း မဖြေပေမယ့်လည်း အဖြေက ဘာဆိုတာ သူသိတယ်လေ။ အဲသလို မဟာဗျူဟာ နည်းဗျူဟာတွေနဲ့ အကွက်ချချဦးကပ်ရင်ကော အချစ်တဲ့လား။

အချစ်မှာ ရိုးသားသည်ဖြစ်စေ မရိုးသားသည်ဖြစ်စေ... တကယ်ချစ်လို့ချစ်တာကို အချစ်စစ်အချစ်မှန်လို့ ပြောနိုင်တာပဲလား...။

နေလ တွေးရင်း ခေါင်းထဲ နောက်ကျိလာတယ်။ ဦးထော်ကို မေးကြည့်ရင်တော့ ငါက တကယ်ချစ်တာကလို့ ပြောမှာပါ။ ဒေါ်ခင်တင့်လည်း ခုချိန်မှာ အင်းလို့ ခေါင်းညိတ်မှာ သေချာတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရသွားအောင် ဖန်တီးတဲ့ ကိစ္စမှာလည်း သူကိုယ်တိုင် မရိုးမသား ကူညီခဲ့တာ သေချာနေတယ်။ ဒါဆို အချစ်တော့ဖြစ်တယ်... မသန့်ရှင်းဘူးပေါ့။

ကောင်းပြီလေ... ဘယ်လိုအချစ်မျိုးက သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့အချစ်လို့ ပြောမလဲ။ ရိုမီယိုတို့အချစ်လား၊ တိုက်တန်းနစ်ထဲက ဂျက်လား၊ ဝဲ(သ်)ရင်းဟိုက်ထဲက ဟီးကလစ်လား... ကက်သရင်းလား။

နောက်ဆုံးတော့လည်း နေလ ဘာမှနားမလည်တတ်

တော့သလို စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။

သေချာတာကတော့ သူနှစ်သက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငါးသည်ဆီမှာ ငါးဝယ်သလို ဘယ်အကောင်ပိုကြီးသလဲ ရွေးသွားတာပါပဲ။ သူ့ကို နှစ်သက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ဂျာမန်သူလျှို့မတွေလို အိမ်ထဲရောက်အောင် ဖောက်ဝင်လာပြီဆိုတော့ကား...

စစ်ကြေညာမယ့်အစား

အချစ်သေချာတာ ပိုကောင်းတယ်၊

စစ်ဖြစ်မယ့်အစား

အချစ်ဖြစ်တာ ပိုကောင်းတယ်၊

စစ်တိုက်မယ့်အစား

ချစ်ကြိုက်တာ ပိုကောင်းတယ်၊

ပိုကောင်းတာထက် ပိုကောင်းချင်ရင်

ဒဿနတစ်ခုကို ဖြစ်ဖို့လိုတယ်၊

(အနိုင်လိုချင်မှတော့ တရားသောစစ်ဆိုတာ

မရှိသလိုပဲ...

အပိုင်လိုချင်မှတော့ မမှားသောအချစ်ဆိုတာ

မရှိဘူးပဲလေ...)

(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

ဂိမ်းရောင်းမည့်၊ ပွဲစားမလို...

ဖုန်း-၀၉၅၀ X X X X X

ခိုင်ခန့်မြင့်မားတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးအတွင်းဘက်ကို ဖုန်း
လျှိုပေါက် မြင်နိုင်စရာရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော သံမဏိဘခါး
ကြီးမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူ

တွေ အမှတ်တမဲ့ မြင်ပြီး ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးကြတယ်။

“ရောင်းပြန်ပြီဟ. . . ဟိုတလောကမှ ဝယ်သွားတဲ့အိမ် မဟုတ်လား”

“အို. . . ဘာဆန်းလဲ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေ ဝယ်လိုက် ရောင်းလိုက်နဲ့ ဒီလိုပဲ လုပ်စားနေတာ”

“ဟင်. . . ဟိုကတုံးအိမ်ဟဲ့. . . ရောင်းမယ်တဲ့”

“ငါက ဟိုကတုံးပဲ ဝယ်ချင်တယ်”

“သူမက တစ်မျိုး”

ဆိုင်းဘုတ်က. . . ဂျွန်ဘုတ်အဖြူပေါ်မှာ. . . ဂျွန်ဘုတ်
MARKER အနက်ရောင်နဲ့ ခပ်ထူထူရေးထားတဲ့အတွက် ထင်း
ခနဲနေအောင် ထင်သာမြင်သာတယ်။

အဲ့သလို. . . မနက်ခင်းရဲ့ ပုံမှန်စည်ကားမှုလေးထဲမှာ
ထက်ထူးနဲ့သက်သက်ခင်တို့လည်း အိုအိုရိုရို တစ်ယောက်တစ်ထုပ်
ဖောက်စားရင်း ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲထားတဲ့ ခြံဝင်းတံခါးရှေ့ လမ်းတစ်
ဖက်ကို ရောက်လာတယ်။

“ဟူး. . . ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်မှပဲ. . . ငါလည်း. . . အို. .
ခေ. . . သွားတော့. . . ဒယ်”

ရာဇာနေဝင်း ရုပ်ပျိုဆေး ကြော်ငြာဝင်တဲ့အိုက်တင်နဲ့
လုပ်ပြနေတဲ့ထက်ထူးကြောင့် သက်သက်ခင် ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်
သွားတယ်။

သံမဏိတံခါးမကြီးကို သော့နှစ်လုံး ဆင့်ခတ်ထားပြီး
အိမ်ပြတင်းတံခါးတွေ စေ့ပိတ်ကာ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အတွက် သူ
ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိပြီး ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးလား
ဘာလားပဲ။

ဒါပေမယ့်လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ။ စစ်ရှုံးရင်သာ နိုင်
အောင် ပြန်တိုက်လို့ရတယ်၊ အချစ်ရှုံးသွားရင် ပိုင်အောင် ပြန်
လိုက်ဖို့ဆိုတာ ခက်တော့ခက်သားလား။

ကောင်းပါတယ်လေ. . . ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။ မဟုတ်
ရင် မပြတ်သားတဲ့ ငါ့ရဲ့စိတ်နဲ့ လှေနှံနှစ်ဖက်နင်းတဲ့မိန်းမ၊ လျှာ
နှစ်ခွနဲ့ မြွေဟောက်မလို့ အပြစ်တင်ခံနေရမယ်. . . ကောင်းပါ
တယ်။

“လက်စင်”

“ဟင်. . .”

“နင် လွမ်းနေတာလား”

“နင်ရော စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလား”

“ဘာ. . . ငါက အသားကုန် ပျော်နေတာ”

“ဒါဆို အတူတူပဲ. . . လာမမေးနဲ့”

“တကယ်”

“အင်း. . .”

“အဟတ်ဟားဟား. . . အိုအိုရို”

“အိုအိုရီ”

“ဟားဟားဟား... ခစ်ခစ်ခစ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်လျှောက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ယမင်းယုမောင်ရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ သူတို့လို ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့နေနေသာ ဂိုက်ဘုတ်ပေါ်က စာလုံးတွေပါ ဝေဝါးသွားအောင် မျက်ရည်ဝိုင်းသွားတယ်။

သံမဏိတံခါးမကြီးကို မှီရပ်ပြီး.. သူ့ရင်ထဲကအတိုင်း ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အိမ်ကြီးကို ခဏကြာအောင် ငေးကြည့်ပြီးမှ တံခါးကိုကျောမှီထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမလက်ထဲက ဟန်းဖုန်းကို ဂိုက်ဘုတ်မှာ ပေးထားတဲ့ နံပါတ်အတိုင်း နှိပ်ပြီးခေါ်လိုက်တယ်။

“ဟဲလို... ကို... ဘုန်းမီးနေလနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါရှင်”

“.....”

“ဟုတ်... ကျွန်မက သူ့ကို ချစ်တဲ့သူပါ”

အဲ့သလို ပြောပြီး သူမ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့.. ထောင်ထားတဲ့ဒူးနှစ်လုံးပေါ် လက်နှစ်ဖက် ယှက်တင်ပြီး မျက်နှာမှောက်ချကာ ငိုပါတော့တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ သူမရဲ့ပခုံးသားနုနုနှစ်ဖက်ကို နွေးထွေးနူးညံ့တဲ့လက်တစ်စုံရဲ့ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရမှုကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး

မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

ဘယ်လိုမြင်ကွင်းမျိုးမှ ရှိမနေဘဲ ဟာလာဟင်းလင်းကြုံဖြစ်နေလို့ လန့်တုန်ပြီး နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ငါ အရူးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ယမင်း၊ မိန်းကလေးတွေကိုရီးယား ကြည့်ပြီး.. အိုပါ.. အိုပါ.. လိုက်ဖြစ်နေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ ဘဝတစ်သက်စာလုံး အိုပါပေးမယ့် မိန်းကလေးကို ဒီလိုနည်းလေးနဲ့တော့ ရှာသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုကတုံးရယ်၊ ကျွန်မ တကယ်ဝမ်းသာတော့မှာလားဟင်”

နေလ အပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ယမင်း အသံရုန်းဖယ်ပြီး ထရပ်လိုက်ပါတယ်။

နေလက ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ဂိုက်ဘုတ်ကို ရှေ့နဲ့နောက်ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်တယ်လေ။

ဘိတ်မရောင်းတော့ပါ၊ စုံစမ်းရန် မလို...

ဖုန်း-၀၉၅၀ x x x x x

“အဟားဟား ခစ်ခစ်ခစ်.. ကိုကတုံးရယ်၊ ရှင်ဟားဟား တကယ်ပဲ... အဟင်းဟင်း”

“ငါလိုချင်တဲ့ အပြုံးအလှပိုင်ရှင် ရပြီပဲကွယ်၊ လာစမ်းပါ”

၁၄၂ နတ်ရွာနီ

ဒီနား..”

ယမင်း ရှေ့တိုးလာတော့ နေလ ခြံတံခါးအတွင်းဘက်က
နေ လှမ်းဖက်ထားလိုက်ပြီး..

“လောလောဆယ် ဒီအတိုင်း ခဏနေဦး၊ ကိုယ် အိပ်ပျော်
နေတုန်း ဦးထော်တို့ ဈေးဝယ်သွားလို့.. သော့.. သူတို့ဆီပါ
သွားတယ်”

“ဟာ.. လူတွေနဲ့ မကောင်းပါဘူး ကိုကတုံးရယ်”

“ချစ်တယ်မဟုတ်လား... ငြိမ်ငြိမ်နေ”

BURMESE
CLASSIC

ပြပွဲလဲခင်

